

ISPITASMO I SUSRETOSMO

SE SA KRSTOM
HRISTOVIM

UTICAJ I ZNAČAJ HRISTOVOG KRSTA

ADRIAN EBENS

Ispitamo i susretosmo se sa Krstom Hristovim
Uticao i znacaj Hristovog Krsta

Posvećeno mojim dragim prijateljima

Tor i Azadeh

Izdaje

fatheroflove.info

Fatheroflove-Serbia.com

© Adrian Ebens, 2019

adrian@life-matters.org

Sadržaj

1. Oprosti im, Oče	4
2. Raspni Gal	10
3. U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan	14
4. Ne mogoste li postražiti sa mnom jedan čas?	21
5. Žrtava i prinosa nisi hteo	25
6. Mi imamo zakon	36
7. Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji	48
8. Potom uđoh u Svetinju	54
9. Selah – hvalospev i molitva	61

1. Oprosti im, Oče

Slike koje su mi se ređale u umu pobudile su u meni duboko žaljenje. Nanizana zajedno, sećanja na moje problematično ophođenje prema ljudima, postajala su teret mojoj duši. Moje traganje za mirom sada je postalo ozbiljno ugroženo. Razmišljanje o nekima od mojih skarih ispada dovelo me je dotle da mrzim samog sebe, i da poželim da sam neka drugačija osoba od one kakva sam shvatio da sam. Reč koja mi se kristalisala u mislima i za kojom sam žeađao bila je *oproštaj*.

Da li si ikada došao do tačke kada shvataš da nisi osoba kakva želiš i kakvu bi mogao da voliš; i pored svih pokušaja da se promeniš eto te opet na istom, sa još većim teretom krivice na duši? Kako da utekneš od tog uznemiravajućeg lika kojeg vidiš u sebi?

Upravo ovakva iskustva dokazuju istinitost reči iz Biblije:

...Nema pravedna ni jednoga, nema razumna, nema ko bi Boga tražio. Svi skrenuše, svi se zajedno pokvariše, niko da čini dobro - nijednoga nema. Rimljanima 3:10-12 (Šarić)

Mnogi pokušavaju da se sakriju od svojih karakternih nedostataka, usmeravajući pažnju na nedostatke drugih. A budući da svi imamo karakternih mana, nije teško naći u drugome krivca za teškoće u kojima smo sebe zatekli. Ovakvi pokušaji da nađeš mir svojoj duši, neizbežno moraju poremetiti tvoje odnose sa blišnjima, i na kraju te ostaviti u još većoj tuzi i usamljenosti.

Jedini izlaz ka miru i slobodi vodi preko **preuzimanja odgovornosti** za sopstvene greške, i traženja oprostaja od Stvoritelja.

I otvorivši usta svoja ućaše ih govoreći: Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko; Blago onima koji plaču, jer će se utješiti; Matej 5:2-4

Baš u takvom stanju sam se ja našao. Ridao sam zbog svoje sebičnosti, i bola koji sam izazvao kod ljudi kroz moju potrebu da budem u centru pažnje.

Budući da sam odrastao u hrišćanskoj porodici, učen sam o Božijoj ljubavi koja se otkrila u Isusu Hristu. Više puta sam kao dete čuo ove reči:

Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Matej 11:28 (NKJV)

Ohrabrila me je sada ta od ranije poznata misao da mogu da dođem Isusu po tako željeni počinak i olakšanje duševnog tereta. Počeo sam da razmišljam o Hristovom životu, posebno o poslednjim momentima pred Njegovu smrt. Priča o Hristovom raspeću na krstu ima nezamislivu moć za skrhanu dušu koja je kapitulirala u pokušajima da sama sebe spase. Krst je preobrazio milione života darujući im mir i nadu. To je enigmatično – kako može priča o izdaji, torturi i ubistvu nedužna čoveka pre 2000 godina da meni donese mir duše? Kakvog to značaja ima za mene danas?

Ova priča, na prvi pogled, izgleda kontradiktorno. Ne bi li imalo više smisla da odem na neko mirno mesto gde se šire aromatični mirisi i svira lagana muzika, pa okružen tom lepotom doživljaja potražim duševni mir? Dok mi se u umu odvija priča o Hristovom raspeću, skoro mogu da čujem viku vojnika, bič koji para vazduh i zariva se u Isusova leđa, i tup zvuk kada prečaga krsta (koju je Isus morao da nosi do mesta pogubljenja) pada na zemlju kada se Isus onesvestio pod njenom težinom. Čujem i ruganje svetine a prosto mogu i da vidim izobličena lica koja uživaju u prizorima surovosti.

U čemu je tajna? Kako mi ova priča može uneti mir? Otkud spokoj može da proistekne iz ubistva?

Svako bi poželio da okrene pogled od tog prizora, a ipak nešto čoveka vuče da nastavi da posmatra dalje odvijanje ove drame. Nekako mi ta surovost deluje neobično poznata koliko i užasavajuća. Pristižemo tako na mesto koje se zove lobanja – Golgota. Hristos se ponizno spušta na tu spravu za svirepo ubijanje; krv Mu je tekla niz lice zbog krune od trnja koju su mu stavili da se rugaju, a koju je svetina udarala štapovima i tako je zarivala u čelo. Dvojica koja dele sudbinu sa njime očajnički se opiru u pokušajima da malko odgode neminovno. Spasiteljeva su leđa izobličena od šibanja koje mu je nešto ranije bilo dosuđeno. No, čime je ovaj čovek zaslužio sve ovo?

I najpovršnije čitanje priča iz Jevanđelja otkriće nam život ispunjen saosećanjem i ljubaznošću koje su na najbolji mogući način oslikali karakter Njegovog Oca nebeskog, punog ljubavi i dobrote. Kako je moguće da će se čovek takvog kova suočiti sa ovakvom svirepošću?

Prodoran zvuk kada metal udara o metal u trenutku nam zarobljava pažnju i vidimo kako se klinovi zabijaju u te nežne ruke koje su blagoslovile tolike. Ta mila stopala koja su prelazila kilometre prašnjavog puta sada se prikivaju na grubi krst. Krst podižu i grubo zabadaju, izlažući ga pogledima celoga sveta – surovi događaj je zabeležen u Svetim pismima pa će biti prepričavan i čitan od strane miliona koji će doći.

Duboko promišljajući o ovom događaju u sopstvenoj potrazi za olakšanjem, srce mi je zakucalo saosećanjem za ovog nedužnog stradalnika koji je pritom bio i Božiji Sin. U umu sam Ga pratio dok je koračao od Getsimanskog vrta ka Golgoti. Premišljao sam o rečima Rimskog guvernera:

“Pogledajte čoveka” Jovan 19:5.

Posmatrao sam ga kako se kreće i pada u vrtu, znojeći se krvavim kapima dok je prolazio kroz agoniju. Video sam Njegove učenike u begu, ostavljajući Ga na milost i nemilost rulji. Nisam mogao da se

načudim kako je moguće da je masa izabrala da im se, po običaju praznika, pusti Varava a da Sina Božijeg ostave da bude razapet. Zašto su tako izabrali? Kojim je zlim delom zaslužio ono što Ga snalazi? Posmatram kako mu se rugaju, udaraju ga i maltretiraju:

I svukavši ga obukoše mu skerletnu kabanicu. i opletavši vijenac od trnja metnuše mu na glavu, i dadoše mu trsku u desnicu; i kleknuvši na koljena pred njim rugahu mu se govoreći: zdravo, care Judejski! i pljunuvši na nj uzeše trsku i biše ga po glavi. i kad mu se narugaše, svukoše s njega kabanicu, i obukoše ga u haljine njegove, i povedoše ga da ga razapnu. Matej 27:28-31

Iskušenje da okrivljujem bezdušne učesnike ove drame bilo je preveliko, ali sam ipak uspeo da se setim mog – baš mog bezdušnog ophođenja prema izvesnim osobama, pa nekako shvatih da sam jednako kriv kao i oni. Čuh u umu Hristove reči:

I odgovarajući car reći će im: zaista vam kažem: kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste. Matej 25:40

Nisam li se i ja nekome podsmevao i rugao? Nisam li gledao filmove sa scenama brutalnosti, i radovao se kada bi oni koje sam smatrao negativcima dobili po tamburi? Nisu li kletve silazile s mojih usana na one za koje sam smatrao da su me oštetili? Rastao je moj osećaj samoosuđivanja čitajući ove reči. A kada sam se setio dvojice drugih osuđenika koji su razapeti sa Isusom, mogao sam da se složim sa onim koji je rekao:

I mi smo još pravedno osuđeni; jer primamo po svojijem djelima kao što smo zaslužili; ali on nikakva zla nije učinio. Luka 23:41

Osuda koju sam namenio nekim drugima, koji su me ranije u nečemu ometali ili mi otežavali život, strovalila se pravo na mene dok sam posmatrao Hrista na Krstu. Osetih udarnu moć reči:

Jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam suditi; i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti. Matej 7:2

U jednom trenutku postao sam preobražen samo zureći u mislima u Hrista na Krstu. Iako 2000 godina udaljen od ovog događaja, osećao sam se kao očevidac drame. Svet mi se prebacio u “slou moušn” mod (usporeni prikaz, prim.prev) tako da su žamor i komešanje utihnuli, i ja sam mogao da posmatram Sina Božijega i proučim to milo lice. U tom momentu s Njegovih usana siđoše reči:

“A Isus govoraše: oče! oprosti im; jer ne znadu šta čine. A deleći njegove haljine bacahu kocke.” Luka 23:34

Značaj ovih reči prodirao mi je u dušu, kad je iskra nade bljesnula. Tako dugo željeno oprostjenje stalo je preda me u svoj svojoj jasnoći. Dok sam se u suzama našao na kolenima pred Onim koji me je stvorio, pogledah u lice ljubavi i srce mi se istopi. Na tom licu ne nalazim ni traga osude. Na neobično realističan način mi je predstavljeno da je moj grešan život bio deo razloga za Njegove patnje na tom krstu, a ipak s njegove strane ni traga od osude – samo ljubav i oprostjenje.

Nije me krivio za nanetu Mu patnju. Prosto mi je, bez naknade, oprostio. Pitanje je samo bilo – da li ću ja da prihvatim taj oproštaj?! Da li ću poverovati da mi je oprošteno? Što se mene tiče, ščepao sam ga obema rukama a pride sam dobio i garanciju nasledstva večnoga života! Rekao sam Isusu da mi je žao zbog učinjenog i zamolio Ga da bude Gospodar mog života. Momentalno me je obuzeo mir, isceljujući, umirujuć i oslobađajuć mir. Teret krivice pod kojim sam do malo pre posrtao je iščezao i osetih radost koja se ne može opisati dok je sam ne iskusiš kada taj oproštaj prigrliš.

Kao izvor vode života, potekoše mi suze zahvalnosti. Počinak za kojim sam žudeo najzad nađoh. Zahvalnost koju sam osećao bila je ogromna i ja se s radošću pokorih vođstvu mog Spasitelja.

Takav je bio, i još uvek jeste, moj susret sa Krstom. Mnoga se tu pitanja javljaju, doduše. Kako nešto tako blaženo može da iznikne iz takvog užasa? Kako to da se događaj od pre 2000 godina može doživeti kao da

se upravo sad dešava? Koji su ključni elementi i zašto bih se ja danas baktao sa pitanjima vezanim za razapinjanje Isusa na Krstu i ličnim susretom svakoga od nas sa njim? Istražimo Krst pa ćemo videti.

2. Raspni ga!

Evo idemo u Jerusalem, i sin čovečiji biće predan glavarima sveštencičkim i književnicima; i osudiće ga na smrt; i predaće ga neznaoščima da mu se rugaju i da ga biju i razapnu; i treći dan ustaće. Matej 20:18-19

Zašto li su vođe u Izraelu toliko mrzele Isusa? Što li su sa takvom predanošču nastojali da ga unište? Otkud čovek koji je svetu doneo toliko radosti može da bude pretnja ikome?

Bješe vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet. Na svijetu bješe, i svijet kroza nj posta, i svijet ga ne pozna. K svojima dođe, i svoji ga ne primiše. Jovan 1:9-11.

Ove vođe zapravo predstavljaju celokupno čovečanstvo u svom prirodnom, palom stanju i naš stav prema Božijem Sinu, poslanom od Oca.

Izrastao je pred njim poput izdanka, poput korijena iz zemlje sasušene. Ne bijaše na njem ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Prezren bješe, odbačen od ljudi, čovjek boli, vičan patnjama, od koga svak lice otklanja, prezren bješe, odvrnut. Isaija 53:2-3.

Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i na pomazanika njegova. "Raskinimo sveze njihove i zbacimo sa sebe jaram njihov." Psalam 2:2-3

Događaj na krstu je najjasniji momenat iz istorije ljudskog roda koji otkriva naš kolektivni stav prema Sinu Božijem ukoliko ostajemo u svojoj prirodi koju smo nasledili od Adama. Ovaj događaj potvrđuje i istinitost reči Apostola Pavla:

Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može. Rimljanima 8:7

Otkuda potiče ova netrpeljivost? Na samom početku je Bog, s očinskom ljubavlju poučio Adama i Evu da u vrtu postoji jedno drvo sa

kojega ne treba da jedu plod. Jedenje sa tog drveta dovelo bi do njihove smrti i prestanka postojanja. Drvo je bilo postavljeno u vrtu da bi Adamu i Evi bila pružena sloboda izbora, žele li ili ne da služe svome Stvoritelju. Da tako nešto nije postojalo, oni ne bi mogli da svoj izbor sprovedu u delo. No, izbor da se otrgne od Boga znači isključiti sebe od izvora života.

Kako treba razumeti ove Božije reči? Da li su one zaista date iz beskrajne ljubavi i brige za dobrobit Adama i Eve? Sotona je iskoristio prvu zgodu da udari, preko zmije koju je uzeo kao svog medijuma, sugerišući Evi drugi razlog zašto je Bog to rekao.

A zmija reče ženi: nećete vi umreti; Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo. Prva Mojsijeva 3:4-5

Insinuirao je da je Bog sebičan i zato nije hteo da Adam i Eva dosegnu svoj pun potencijal. Dodajući ovakav motiv Božijim rečima potpuno je izmenilo i smisao onoga na šta je Bog upozorio da će se neminovno dogoditi pojedu li taj plod. Sotona je izrekao svoju tvrdnju koristeći obrnutu logiku. "Nećete vi zasigurno umreti" (prema Engleskom prevodu). Ovim je sugerisao da će se Bog pobrinuti da umru jer u svojoj sebičnosti svakako želi da ih onemogući da dostignu svoj puni potencijal. To znači da su Adam i Eva razumeli da oni "moraju umreti", a ne da "će se desiti da umru". Drugim rečima, navedeni su da shvate da će ih Bog ubiti, a ne da će Bog dopustiti da se samounište sopstvenom grešnošću. Razlika je monumentalna.

Adam je uzeo i zagrizao plod pod u uverenju da će Bog da ubije njegovu ženu zbog njenog prestupa. Pod ovim naopakim uverenjem da je Bog tiranin, Adam je odlučio, pun duha mržnje i pobune da se odupre Bogu a da ostane uz svoju ženu štagod nju moralo da snađe. U isto vreme, Adam se pitao da li su reči zmije bile istinite, i to ga je ohrabrilo da ugrize plod i pridruži se zmiji u pobuni protiv Boga.

Upravo ovde smo došli do izvora čovekove mržnje prema Bogu. Adam je dobio pogrešnu sliku Božijeg karaktera, i postupio je u skladu sa tim pogrešnim stavom. Sa uverenjem da bi Bog, da bi zaštitio neke svoje interese nekoga pogubio, Adam se uplašio sledećeg susreta i ispitivanja.

A on reče: čuh glas tvoj u vrtu, pa se poplaših, jer sam go, te se sakrih. A Bog reče: ko ti kaza da si go? da nijesi jeo s onoga drveta što sam ti zabranio da ne jedeš s njega? A Adam reče: žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh. Prva Mojsijeva 3:10-12

Adam je bio u strahu zbog ovog pogrešnog shvatanja, misleći da je Bog došao da ga ubije. Kada je bio upitan da li je jeo sa drveta sa koga mu je bilo naloženo da ne jede, krivicu je momentalno prebacio na suprugu i na Boga. U suštini, Adamov odgovor je bio: "Ako neko treba da umre, to treba da bude moja žena, uzmi nju i ubi, a i Ti, Bože, treba da umreš jer si je Ti stvorio!"

A sve ovo ima svoje ishodište u pogrešnom stavu da bi Bog ubio kako bi zaštitio neki Svoj interes. Kako je Adam to video, nije bilo drugog izlaza već da neko umre, te on osuđuje ženu i Boga na smrt kako bi zaštitio svoju kožu. Zanimljivo je zapaziti da je dalja komunikacija sa čovekom, nakon pada u greh, bila preko Sina Božijeg, koji je jedini posrednik između Boga i ljudi (1. Timotiju 2:5). Stoga je onaj koga je Adam osudio na smrt ovom prilikom bio Božiji Sin, zato što je načinio ženu koja će ga iskušati da prekrši Božiju zapovest. U rečima "žena koju si mi dao da bude sa mnom" sadrži u sebi seme povika "Raspni ga", koji će se prolamati 4000 godina kasnije.

Ovo seme je ukopano duboko u Adamovom srcu, što je često bilo nepoznato i njemu samom. Da je Sin Božiji suočio Adama sa optužbom da planira da Ga ubije, odgovorio bi isto kao što su to, mnogo vekova kasnije, učinili njegovi potomci.

Ne dade li Mojsije vama zakon i niko od vas ne živi po zakonu?
Zašto tražite da me ubijete? Odgovori narod i reče: je li đavo u
tebi? ko traži da te ubije? Jovan 7:19,20

Adam bi potpuno negirao takvu optužbu od strane Božijeg Sina kao preuveličavanje onoga što je video kao minoran problem. Jedini način kako se to seme može ukloniti jeste da se pusti da se ono manifestuje, pa da se Adam može pokajati od svoje zlobe usmerene ka Božijem Sinu.

Ovo seme smrti dobio je u nasleđe svaki čovek i svaka žena. Iako često neopaženo, mi u sebi imamo taj pobunjenički stav prema Bogu i želju da povredimo Njegovog Sina. Stoga je On prezren i odbačen od svih, ne samo od strane onih koji su Ga fizički razapeli pre 2000 godina.

Posledice ovoga su dalekosežne i stoga princip raspeća nije ograničen na jedan dan istorije čovečanstva već se pre može reći da se prostire na svaki dan ljudskog postojanja.

3. U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan

I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nijesu zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja svijeta Otkrivenje 13:8

Kadgod bi govorio o Krstu, Isus je podrazumevao mnogo širi smisao nego što obično razumevamo.

Tada Isus reče učenicima svojijem: ako ko hoće za mnom ići, neka se odreče sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom. Matej 16:24

Princip krsta je samoodricanje. Isus je to pokazao tokom događaja koji su prethodili Njegovom razapinjanju. Nije se branio ni protiv uvreda niti se sklanjao od batina koje je dobio. Strpljivo je sve podnosio, koliko god patnje Mu to pričinjavalo. Sve sile Univerzuma bile su pod Njegovom upravom. U trenutku je mogao da učini kraj svim patnjama, ali im se potčinio u želji da svojim mučiteljima da što je moguće više vremena da promene svoj stav prema Njemu. Isus se nadao da će da se pokaju od svojih dela pre nego što sebi presude i skončaju tokom razorenja Jerusalima koje će uslediti četrdeset godina kasnije.

Zapravo, sve u Univerzumu je pod kontrolom Božijeg Sina.

I on je prije svega, i sve je u njemu. Kološanima 1:17

Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u reči sile svoje, učinivši sobom očišćenje greha naših, sede s desne strane prestola veličine na visini, Jevrejima 1:3

Kao Onaj koji nas je načinio, Hrist je nežan roditelj koji čezne za svakim čovekom, ženom i detetom, želeći da svako njegovo dete raste u srećnom, zdravom i mirnom okruženju. Ova njegova želja je izraz Njegovog Oca, koji je izvor svega što postoji. To podrazumeva da, svaki put kada neko od njegove dece doživljava patnju i bol, i Hristos to isto doživljava. Njegovo srce se slama za sve patnje čovečanstva. O ovome je govorio Prorok Isaija:

U svakoj tuzi njihovoj on bješe tužan, i anđeo, koji je pred njim, spase ih. Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi on ih izbavi, i podiže ih i nosi ih sve vrijeme. Isajia 63:9

Kroz svaku patnju kroz koju je Izraelski narod prolazio, i kao nacija i pojedinačno, i Hristos je proživio isto. Naravno, ovo sapatništvo se ne odnosi samo na Izrael, već na svakog čoveka koji živi na zemlji.

Ovo je pitanje za one koji imaju decu: kako se osećaš kada tvoje dete nešto boli? To ti probada srce i nanosi veliku patnju i bol. A šta biva kada jedno tvoje dete povredi tvoje drugo dete? To izaziva još veću muku. Patiš i zbog deteta koje je povređeno a osećaš i razočaranje za ono koje je nanelo povredu.

Kako se oseća roditelj kada neko izvan porodice povredi njegovo dete? Prirodni poriv je da tu osobu odmah kaznim. Kako se Isus oseća kad je neko njegovo dete silovano? Njemu to izaziva veću bol nego ljudskom roditelju. Ljudski odgovor je da se razračuna sa krivcem. Ali, Hristu je i počinilac, takođe, Njegovo dete. On je povređen zlim delom ali ako ukloni svoju zaštitu nad počinioцем on će umreti a On ne želi da iko umre. Tako Isus tiho pati dok ljudi, žene i deca povređuju, zlostavljaju i ubijaju jedni druge.

Svaki put kad sagrešim, odupro sam se pozivu Hristovog Duha upućenog mojoj duši. Sa svakim delom za koje znamo da je pogrešno, mi probadamo Hrista.

... pa otpali, nemoguće je opet se obnoviti na obraćenje kad oni sami ponovno razapinju Sina Božjega i ruglu ga izvrgavaju. Jevrejima 6:6 (Jerus.)

Svaki put kada neko udari svog partnera, Isus to oseća. Isus saoseća sa svakim detetom koje se trese u ćošku dok njegov tata udara njegovu mamu. Ali, On ne može da zaustavi čoveka da to ne radi jer primena sile ne menja karakter počinioца. Kada bi primenio silu to bi promenilo samo Božiji karakter! No, Sveto pismo kaže da se Bog ne menja

(Malahija 3:6). Treba uzeti u razmatranje i mogućnost da, ako osoba oseti da je Bog na nešto primorava, može samo sa još većom odlučnošću da se odupre i čini zlo.

Kada pojmem Hristove patnje usled onoga što ljudi rade jedni drugima dobijam perspektivu Krsta u novoj svetlosti i postaje mi prosto nemoguće da živim isto kao pre ovog saznanja. Pogledajmo ove statističke podatke, preuzete sa *worldometers.info*:

Prema podacima SZO (Svetske Zdravstvene Organizacije), u svetu se izvrši, prema procenama, 40-50 miliona abortusa godišnje, što iznosi 125.000 prekida trudnoće dnevno¹. Možemo li da zamislimo kolika je Isusva patnja nad 125.000 njegove dece koja umiru na ovaj način – dnevno? A šta ćemo sa osećanjima majke koje je morala da donese ovakvu tegobnu odluku da prekine trudnoću. Nema šanse da ljudski um shvati patnju koja prožima ovakve statistike.

Samo danas će 3000 ljudi da nastrada u saobraćajnim nesrećama a 2800 ljudi će sebi da oduzme život. Koliko li je patnje u ovim statistikama, ne samo patnje stradalnika već i onih koji iza njih ostaju? Koliko će žena i dece danas biti seksualno napastvovano od strane muškaraca? Svetske statistike kažu da se kao robovi tretira oko 25 miliona ljudi a više od polovine su seksualno zloupotrebjavani². Od tih 25 miliona, 71% su žene i devojčice.

U svetu će danas 137 žena skončati od ruke svog sadašnjeg ili bivšeg partnera³. Patnja koja se nanosi Isusu ovim događajima ljudskom umu je nepojmljiva. Ovo je bilo samo delić statistika koje oslikavaju svakodnevnu ljudsku patnju.

¹ worldometers.info/abortions/

² <https://www.bustle.com/p/13-sex-trafficking-statistics-that-put-the-worldwide-problem-into-perspective-9930150>

³ BBC.com The Women killed in one day around the world. 28th Nov 2018

Svaki dan Hrist mora da odoli nasilnosti i sebičnosti ljudi i žena. Možda će se neko zapitati: “Zašto Isus nije sebe spasao, i sišao sa tog Krsta samoodricanja”? Svaki dan je pakao za njega i njegove drage anđele koji bivaju poslani da nas zaštite i koji moraju i sami da gledaju naša zverstva. Da li si ikada pozeleo da budeš anđeo? Prvo pažljivo razmisli koliko muke oni imaju brinući o palim sinovima i kćerima ovoga sveta. Da li je to posao za koji bi se dobrovoljno prijavio iako bi morao da gledaš kako je dete perverzno zlostavljano jer niko ne moli Isusa za pomoć ili pak zatvaraju svoje umove za svetlost koja im se šalje? Kako li je bespomoćno tužan anđeo koji je svedok takve scene?

Zamislite užasnu situaciju roditelja ćerke koja je na drogama, a pritom i u vezi sa nasilnikom. Kako roditelj tome da učini kraj? Da li treba da prisili ćerku da se promeni?! Može li čovek da odgrize svoje prste a da to učini bezbolno? Šta ako ćerka odbije da joj se pomogne, da li može da je se natera da se promeni? Bez njenog pristanka jako malo može da se uradi, osim da se prolazi kroz sve zajedno sa njom učinivši pritom sve sa svoje strane da je se uteši dok ide kroz mračnu dolinu. Pokušati da je se natera na promenu značilo bi samo je gurnuti u još veći problem.

Naš Otac i Spasitelj su u slicnoj situaciji. Iako imaju na raspolaganju sva blaga svemira ne mogu na silu uticati na volju svoje dece i ne mogu nas navesti na promenu ako ne zatražimo njihovu pomoć, poslušni smo i sledimo njihovo vođstvo.

Ljudskom umu ovaj Krst deluje prosto neverovatno, jer se suštinski razlikuje od našeg načina razmišljanja. Nema odbrane sebe, štedjenja sebe, ili sopstvenog interesa. Tu je potpuno davanje sebe službi za utehu i pomoć svojoj deci, od kojih većina ne želi da ima ništa sa roditeljem!

Mnogi ljudi su ljuti na Boga jer im deluje kao da On ne mari za njihove nedaće. Ali ako čovek odbija da prihvati Boga i ne mari za Njegove

zapovesti, kako Bog da spreči neprijatelja, Sotonu, da ga ne napada ako mu je čovek sam dao dozvolu da mu uništi život odbijanjem da hoda Božijom sigurnom stazom?

Što se tiče nas koji verujemo u Boga i želimo da sledimo Njegov put, vidite li da Hristovo raspeće nije jednodnevni događaj već iskustvo koje pokriva celokupnu istoriju? Istina je da je Isus jednom umro u telu, ali je ovaj događaj ključ koji nam otvara vrata istine da Isus iznova biva probadan ljudskim mislima, rečima i delima. Razmotrimo sledeće stihove iz Biblije:

A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom sina Božijega, kojemu omiljeh, i predade sebe za mene. Galatima 2:20

Zašto ovde Apostol Pavle kaže “ Ja se razapeh *sa* Hristom”? Zašto ne kaže: “Ja sam razapet *poput* Hrista”? Ako sam razapet *sa* Hristom, ne kazuje li nam to da je Hristos još uvek razapinjan kroz grešnost ljudi danas?

Progone nas, ali nijesmo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo. i jednako **nosimo na tijelu smrt Gospoda Isusa**, da se i život Isusov na tijelu našem pokaže. 2 Korinćanima 4:9-10

Zašto Pavle ovde kaže da jednako (u Engleskom prevodu Biblije kaže: stalno, prim. prev.) nosimo smrt Hristovu na telu svom? To je napisano u sadašnjem a ne u prošlom vremenu. Da li to ne znači da u progonstvima i patnjama onih koji slede Isusa i On pati sa njima i ganut je njihovim tugama i stradanjem?

Kakav je onda čovekov odgovor na Krst? Prosto je nemoguće da čovek nastavi da živi samo za sebe ako misli o Njegovom svakodnevnom stradanju. Kako mogu živeti samo da sebi udovoljim kada znam da je Hrist u potpunoj agoniji svakoga dana?

Kada sam razmišljao o ovoj temi i osećajući se potpuno obuzet Njegovom patnjom, upitah Ga u molitvi “Kako mogu da Ti budem na blagoslov i da Ti pomognem u svetlu ovog saznanja”? Odgovor je bio “Možeš li postražiti sa mnom jedan čas?”. Dragi čitaooče, pozivam te da razmišljaš o patnjama našeg Spasitelja. Jesu li ovozemaljske stvari u kojima težiš da uživaš a za koje znaš da te odvajaju od bliske zajednice sa Spasiteljem vredne patnje koju On zbog toga oseća? Za svaku sekundu dok svet nastavlja ovim tokom Hristos trpi neizrecivu patnju. Svaki dah koji udahneš ima neiskazanu cenu zbog cene neizmerne patnje koju je Sin Božiji pretrpeo. Njegovo uvek milosrdno srce neće nikad prisiliti čoveka da se menja ali će čekati čežljivo da dođemo k Njemu i nađemo počinak.

Bog me, svakako, ne stavlja u poziciju odgovornosti za sva stradanja ovog sveta, niti iko od nas može promeniti svet Njega radi, ali ako svakodnevno duboko promišljamo o Hristovom samoodricanju i koliko ljubavi i strpljenja On iskazuje kroz sopstveni bol i samoodricanje, ja mogu da budem promenjen, te da postanem strpljiv sa drugima i podnosim njihove greške i slabosti bez potrebe da se žalim ili budem iznerviran.

Bezbrojni eoni večnosti neće moći da sagledaju celokupnu dubinu i širinu patnje Krsta tokom proteklih 6000 godina. Samopožrtvovanost koju Krst prikazuje u potpunosti iznosi na videlo našu sebičnu prirodu. Ovakvo razmišljanje o raspeću ili će te omekšati u poniznosti ili otvrdnuti da mu se odupreš i postaneš neprijatelj pred tako dubokim otkrivenjem Božije ljubavi.

Da li ćeš da dopustiš da budeš privučen Božijoj ljubavi kroz ovo otkrivenje Krsta i da li ćeš prihvatiti da je Isus u duhu bio jagnje zaklano od postanje sveta i to je sve do sada? Da nije bilo fizičke manifestacije Krsta, mi ne bismo spoznali svoja prirodna osećanja prema Hristu. U Njegovoj smrti koja se dogodila pre 2000 godina, seme neprijateljstva iz Adama izašlo je na svetlost dana i čovečanstvo je moglo da uvidi

kompletne posledice onoga što je čučalo u Adamovoj duši, neispoljeno i neshvaćeno.

Kada smo postali svesni ovakve strane Krsta, kako da odgovorimo?

4. Ne mogaste li postražiti sa mnom čas jedan?

Priča o Hristovom krstu je konfrontirajuća za svakoga u kome je ostalo nekog osećaja ljudskosti. Za nesrećne duše koje su za svoj posao izabrale ubijanje životinja ili ljudi, taj osećaj je opasno otupljen.

Dok su učenici slušali svog Mesiju kako pred narodom silno iznosi istine Božijeg carstva, bili su ponosni što imaju veze sa Njim. Međutim, priča je bila drugačija dok je on nosio krst putem ka Golgoti. Poniženje i smrt Krstova je stvar sa kojom ljudska priroda ne želi išta da ima. Ovako se to pokazalo u Petrovom slučaju:

tada poče Isus kazivati učenicima svojim da Njemu valja ići u Jerusalem, i mnogo postradati od starešina i od glavarova svešteničkih i književnika, i da će Ga ubiti, i treći dan da će ustati.

I uzevši Ga Petar poče Ga odvrćati govoreći: Bože sačuvaj!

Neće to biti od tebe, Gospode. Matej 16:21-22.

Petar nije želeo ni da čuje o Krstu, a kamo li da prolazi kroz proces razapinjanja. Dok je Isus bičevan i mlaćen, Petar, sateran u ćošak budući prepoznat kao jedan od Njegovih sledbenika – odriče svaku povezanost.

A kad iziđe k vratima ugleda ga druga (sluškinja), i reče onima što behu onde: i ovaj beše sa Isusom Nazarećaninom. On opet odreče se kletvom: **Ne znam tog čoveka.** Matej 26: 71-72.

Da bi se prihvatila stvarnost Hristove agonije i patnje, mora se u potpunosti predati celo biće - svoje ja - da ide s Njime i dođe u zajednicu Njegovih muka u brizi za druge. Ovo je apostol Pavle shvatio i opisao:

Jer sve držim za štetu prema prevažnom poznanju Hrista Isusa Gospoda svog, kog radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem, i da se nađem u Njemu, ne imajući svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vere Isusa Hrista,

pravdu koja je od Boga u veri; Da poznam Njega i silu vaskrsenja Njegovog i zajednicu Njegovih muka, da budem nalik na smrt Njegovu. Filibljanima 3:8-10.

Ako čovek želi da mu život bude nezavisan od ovih patnji mora ili da se pretvara da one ne postoje ili da pokuša da ih nekako “prespava” ili odagna iz svog uma. Ako želiš “lep život” pun prijatnih uzbuđenja, zadovoljstava i zabava, onda moraš nekako da zaboraviš na Krst. Želiš da budeš imućan i stićeš bogatstvo i moć, moraš se potruditi da ti Krst izbledi iz uma, jer gledane iz perspektive Krsta sve ove stvari postaju ništavne i prolazne.

Isus je pokušao da pripremi svoje nesretne učenike na traumatična iskustva koja slede putem priče o deset devojaka.

Tada će biti carstvo nebesko kao deset devojaka koje uzeše žiške svoje i iziđoše na susret ženiku. Pet od njih behu mudre, a pet lude. I lude uzevši žiške svoje ne uzeše sa sobom ulja. A mudre uzeše ulje u sudovima sa žiškima svojim. **A budući da ženik odocni, zadremaše sve, i pospaše.** Matej 25:1-5.

Ubrzo nakon ove priče, Isus i učenici su zajedno proslavili Pashu u četvrtak naveče i otišli u Getsimanski vrt na molitvu. Atmosfera koja je okruživala Isusa postala je mučna. Učenici su mogli da uoče težak teret koji ga je pritiskivao. Uzeo je sa sobom Petra, Jakova i Jovana da se povuku na osamljenije mesto i da se mole.

I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i poče tužiti. Tada reče im Isus: Žalosna je duša moja do smrti; počekajte ovde, i stržite sa mnom. I otišavši malo pade na lice svoje moleći se i govoreći: Oče moj! Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako Ti. Matej 26:37-39.

Iako su učenici nedvosmisleno shvatili da je Isus veoma uznemiren, predadoše se pospanosti i utonuše u san! Nakon nekog vremena molitve u agoniji On se vraća ka svojim usnulim učenicima, budeći ih:

I došavši k učenicima nađe ih gde spavaju, i reče Petru: Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo. Matej 26:40-41.

Uvek samopouzdana Petar ranije je već izjavio da je spreman da umre za Isusa, ali dok je Isus u samrtnoj agoniji pod teretom velike patnje, Petar je zaspao. Zašto bi Petar tako nešto uradio?

Ako ljudska priroda želi da sačuva svoje sebične ambicije u životu, ona mora da "prespava" Hristovu patnju. Ako se nađemo budni u vreme Njegovih patnji i saosećamo ih, onda ćemo zajedno sa Njim da stražimo odustajući od svojih prohteva i težnji ka stvarima ovoga sveta.

Svi imamo otvoreni poziv da svakog dana razmatramo Hristovu ličnu žrtvu, koja može da nas izvuče iz naše sebične prirode. U Starom zavetu su postojale jutarnje i večernje žrtve. Jutarnja se odigravala negde oko 9 sati a večernja oko 3 popodne. Ovo vreme daje svakome priliku da razmišlja o patnjama Hristovim i da se moli za blagodat i hrabrost da prestane da Mu zadaje bol govoreći i čineći stvari koje Ga probadaju.

Uskoro ćemo više toga reći o žrtvama koje su prinošene, ali prvo da vidimo da sledbenici Hrista treba da nastave da se okupljaju na molitvu u određena vremena dana dok počinjemo da shvatamo značenje Danilovih reči da će se ukinuti žrtve i prinosi.

A Petar i Jovan idahu zajedno gore u crkvu na molitvu u deveti sat. Dela 3:1.

Ovo vreme molitve bilo je negde oko večernje žrtve, iako su se apostoli prosto okupljali da bi razmišljali o Hristu i Njegovim patnjama i molili se da žive samo za Njega.

Ako si i ti sledbenik Isusa Hrista, pozivam te da zastaneš dva puta dnevno i posvetiš neko vreme da razmišljaš o neizrecivoj patnji kroz koju prolaze naš Otac i Spas podnoseći agoniju svoje dece po celom

svetu. Isus danas postavlja pitanje. “Možeš li postražiti sa mnom jedan čas?”

5. Žrtava i prinosa nisi hteo

Jedan od glavnih razloga što propuštamo da uvidimo koliko je srceparajuća suština Krsta jeste starozavetni sistem žrtava.

Kažite svemu zboru Izrailjevom i recite: Desetog dana ovog meseca **svaki neka uzme jagnje** ili jare, po porodicama, po jedno na dom; Ako li je dom mali za jagnje ili jare, neka uzme k sebi suseda, koji mu je najbliži, s onoliko duša koliko treba da mogu pojesti jagnje ili jare. A jagnje ili jare da vam bude zdravo, muško, od godine; između ovaca ili između koza uzmite. I čuvajte ga do četrnaestog dana ovog meseca, a tada **savkoliki zbor Izrailjev neka ga zakolje uveče**. I neka uzmu krvi od njega i pokrope oba dovratka i gornji prag na kućama u kojima će ga jesti. 2. Mojsijeva 12:3-7.

Oltar od zemlje načini mi, na kome ćeš mi **prinositi žrtve svoje paljenice i žrtve svoje zahvalne**, sitnu i krupnu stoku svoju. Na kome god mestu zapovedim da se spominje ime moje, doći ću k tebi i blagosloviću te. 2. Mojsijeva 20:24.

Iz ovih tekstova može se steći utisak da Bog želi da ljudi ubijaju životinje koje će Njemu prinositi na žrtvu, i ako to rade On će ih blagosloviti. Kada je Jovan Krstitelj obnarodovao Mesiju, on Ga predstavlja kao Jagnje Božije.

A sutradan vide Jovan Isusa gde ide k njemu, i reče: **Gle, jagnje Božije** koje uze na se grehe sveta. Jovan 1:29.

Ukoliko je Isus Jagnje Božije koje je bilo žrtvovano, mnogi izvode logički zaključak da je onda Bog želeo da Njegov sin pogine da bi platio za naše grehe. U okviru ovakve postavke, čovečanstvo onda ne pogubljuje Božijeg Sina već samo ispunjava Božije namere.

Ali Gospodu bi volja da Ga bije, i dade Ga na muke; kad položi dušu svoju u prinos za greh, videće natražje, produžiće dane, i šta je Gospodu ugodno napredovaće Njegovom rukom. Isaija 53:10.

Ako je Bogu bilo po volji da rani Svoga Sina na Krstu, kao žrtvu, onda mnogi stiču utisak da je Bogu bila potrebna ta žrtva da zadovolji Njegov gnev izazvan našim gresima. Racionalno objašnjenje koje se daje pod takvim utiskom je da je Božija pravda morala biti zadovoljena. Po tome, Isus je, da bi pokazao koliko su naši gresi loši, umesto nas kažnjen smrću da bi zadovoljio Očevu pravdu. To je čak opisano i u poznatoj hrišćanskoj himni ovim rečima:

Samo u Hristu koji je uzeo telo
Punina Božija u bespomoćnoj bebi,
Ovo je dar ljubavi i pravедnosti
Kažnjen od onih koje je došao da spase.
Sve dok na tom krstu na kom je Isus umro
Božiji gnev ne bi zadovoljen
Jer je sav greh na Njega položen
I sada u smrti Hristovoj živim ja, živim ja⁴

Ovakva ideja o Krstu potpuno izvrće stvari, predstavljajući Boga kao osobu koja zahteva smrt i time od našeg pogleda skriva činjenicu o našoj prirodi, kao što je već opisana u drugom poglavlju. Ako je Bogu bila potrebna žrtva Sopstvenog Sina radi naših greha, onda nam je pomračena naša urođena mržnja prema Njemu. Prvo, možemo rezonovati da su to bili samo oni Jevreji i Rimljani koji Ga ubiše. Drugo, moglo bi se reći da su oni samo izvršavali ono što je Bog isplanirao kako bi žrtva bila prinesena. Ovakvo rezonovanje dovodi do ovakvih ideja:

Prema stručnjacima koji su restaurirali, preveli i autentifikovali manuskript, takozvano Jevanđelje po Judi kaže da je Isus zamolio svog bliskog prijatelja Judu da ga preda u ruke Rimljanima jer je želeo da izađe iz zatvora svoga zemaljskog tela. Celih 26 strana – 13 listova papirusa ispisanih spređa i straga predstavljaju Judu kao hrišćanskog heroja a ne zlikovca.

⁴ In Christ Alone. By Natalie Grant 2008.

Postojanje ovog spisa otkriveno je juče u Vašingtonu na konferenciji za štampu koju je organizovao “National Geographic Society” a sve kao deo međunarodnih napora da se spase jedini poznati preostali primerak. Dokument je prilično oštećen na svom neobičnom putešestviju od kamene kutije u egipatskoj grobnici do sefa u Hiksvilu, N.Y.

“Jevandelje po Judi preobražava Judin čin izdaje u delo poslušnosti”, izjavio je Kreig Evans, profesor Novozavetnih studija na “Acadia Divinity College” u Wolfvilu, N.S., koji je pomogao da se dokument prevede.⁵

Za nas koji verujemo da je Biblija Reč Božija, takva ideja je svakako daleko od istine. Međutim ostaje pitanje: Da li je Bog zahtevao te žrtve? Da li Njegova pravda to zahteva?

Žrtve i darova nećeš; Ti si mi uši otvorio; žrtve paljenice i koja se za greh prinosi ne tražiš. Psalam 40:6.

Biblija jasno iznosi da Bog nije hteo žrtve. Jednako jasno kaže da ne potrebuje žrtve paljenice i žrtve za greh. O tome ovako piše:

Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovedih, kad ih izvedoh iz zemlje misirske, za žrtve paljenice ni za prinose. Nego im ovo zapovedih govoreći: Slušajte glas moj i biću vam Bog i vi ćete mi biti narod, i idite svim putevima koje vam zapovedih, da bi vam dobro bilo. Jeremija 7:22-23.

Kako to da Bog kaže da nije naložio deci Izrailja da prinose žrtve paljenice i prinose kada se čini očiglednim da im je zapovedio da prinose Pashu i da je uspostavio žrtveni sistem? Da li je ovde Biblija kontradiktorna sama sebi?

Sutra u ovo doba poslaću k tebi jednog čoveka iz zemlje Venijaminove, njega pomaži da bude vođ narodu mom Izrailju, i on će izbaviti moj narod iz ruku filistejskih. Jer pogledah na

⁵ Anne McIlroy, Was Judas a true Christian hero? (Da li je Juda zapravo heroj Hrišćanstva?) The Globe and Mail April 7, 2006

narod svoj, jer vika njegova dođe do mene. **I kad Samuilo ugleda Saula, reče mu Gospod: Eto čoveka za kog ti rekoh; taj će vladati mojim narodom.** 1. Samuilova 9:16-17.

U ovoj priči Bog zapoveda svom proroku Samuilu da pomaže čoveka koji će biti car nad Izraelskim narodom. U neposrednom kontekstu izgleda kao da je Bog taj koji naređuje da tako bude. Međutim, širi kontekst otkriva da je Izrael želeo cara a Bog je popustio *njihovom* zahtevu.

Ali Samuilu ne bi po volji što rekoše: Daj nam cara da nam sudi. I Samuilo se pomoli Gospodu. A Gospod reče Samuilu: Poslušaj glas narodni u svemu što ti govore; jer ne odbaciše tebe nego mene odbaciše da ne carujem nad njima. Kako činiše od onog dana kad ih izvedoh iz Misira do danas, i ostaviše me i služiše drugim bogovima, po svim tim delima čine i tebi. 1. Samuilova 8:6-8.

Biblija potvrđuje da Bog nije hteo da Izrailjcima da cara, ali im je dopustio da ga imaju.

Propao si, Izrailju; ali ti je pomoć u meni. Gde ti je car? Gde je? Neka te sačuva u svim gradovima tvojim; gde li su sudije tvoje, za koje si govorio: Daj mi cara i knezove? **Dadah ti cara u gnevu svom**, i uzeh ga u jarosti svojoj. Osija 13:9-11.

Šta znači to da je Bog Izrailjcima dao cara u gnevu svojemu? Da li to podrazumeva da je gnev Božiji da dozvoli čoveku pogrešne stvari za kojima čezne? ⁶ Na još nekoliko mesta u Bibliji nalazimo primere gde Bog nalaže ljudima stvari koje su bile shodne njihovim željama. Razmotrimo još jedan primer:

A potom pođe narod od Asirota, i stadoše u pustinji faranskoj. I Gospod reče Mojsiju govoreći: Pošlji ljude da uhode zemlju hanansku, koju ću dati sinovima Izrailjevim; po jednog čoveka

⁶ Za dalje proučavanje ove teme vidite 13. Poglavlje knjige *Acts of our Gentle God* koja je dostupna na fatheroflove.info

od svakog plemena otaca njihovih pošljite, sve glavare između njih. 4. Mojsijeva, 13:1-3.

Čitajući i ovaj tekst u neposrednom kontekstu čini se kao da Bog šalje Izrailjce da uhode Hanansku zemlju. No, podignemo li pogled na širi kontekst slika je drugačija.

A vi svi dođoste k meni i rekoste: Da pošaljemo ljude pred sobom da nam uhode zemlju, i da nam jave za put kojim ćemo ići i za gradove u koje ćemo doći 5. Mojsijeva 1:22.

Izrailjci su ti koji su hteli da uhode zemlju, pa im je Bog dao nalog da urade kako su hteli. A zašto Bog tako čini?

A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat. Rimljanima 5:20.

Kada neko ima greh u srcu prvo što Bog učini je da osobi ukaže na taj greh. Ljudsko srce ima mogućnost da samo sebe zavarava. Ono je slepo za sopstvenu grešnost. Kada se nalazimo izvan domena Božijih namera za nas, On može da naredi da se stvari odvijaju onako kako nam je po volji kako bi to uzraslo i mi počeli da uviđamo zašto je to grešno. Ali On to ne čini ne pružajući nam mogućnost da znamo da su te stvari pogrešne. Ovakvi božiji nalozi bivaju tumačeni od strane čoveka kao da ih sam Bog želi, jer su zaslepljeni za sopstvenu grešnost. Tako radije veruju i zato što onda Boga sebi predstavljaju kao jednakoga sebi i time opravdavaju sopstvenu grešnost.

U drugom poglavlju smo otkrili da je seme smrti bilo u Adamovom srcu. On je optužio Sina Božijeg da je odgovoran za dela za koja je verovao da sledi smrtna kazna, koju, bojava se, Bog se sprema da izvrši nad njime. U nameri da izbegne smrt prebacio je krivicu na ženu. Rad bi bio da ona umre umesto njega. Adam je mislio da Božija pravda zahteva smrt. Takođe je smatrao da krivica može da je krivica „prenosiva“ i da drugi može da plati dug za koji je verovao da ga Bog zahteva. Da bi Adam uvideo šta je to u njegovom srcu, Bog nalaže sistem žrtvovanja.

Žrtveni sistem je odsjaj čovekovog a ne Božijeg načina razmišljanja. Žrtveni sistem je poput ogledala, koje prikazuje šta je u čovekovom umu. U ovom svetlu lako je harmonizovati naoko oprečne Biblijske tekstove o žrtvama.

Ali Samuilo reče: Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske. 1. Samuilova 15:22.

Bog želi da Mu verujemo i da Ga slušamo imajući poverenja u Njegovu blagodat. On nije želeo da ljudi prinosе žrtve ali je to morao da ljudima zapovedi, shodno onome što im je u srcu, da bi pokazao čoveku tu grešnost njegovog srca. Zašto onda Bog daje ovako detaljna uputstva Mojsiju o prinošenju žrtava?

I bićete mi carstvo svešteničko i narod svet. To su reči koje ćeš kazati sinovima Izrailjevim. A Mojsije dođe i sazva starešine narodne; i kaza im sve ove reči koje mu Gospod zapovedi. **A sav narod odgovori složno i reče: Šta je god kazao Gospod mi ćemo činiti.** I Mojsije javi Gospodu reči narodne. 2.Moj. 19:6-8.

Kada je Gospod pohodio Izrailj želeo je da svi budu sveštenici verujući u Njegovu blagodat koja će im udeliti sva zavetna obećanja. Umesto toga, Izrailjci su odgovorili Bogu da će sve što je On obećao *oni* da ispune. Odgovarajući Bogu da će oni da ispunjavaju sve što je On obećao, oni su zapravo ustali u pobunu protiv Boga.

Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovedih, kad ih izvedoh iz zemlje misirske, za žrtve paljenice ni za prinosе. Nego im ovo zapovedih govoreći: Slušajte glas moj i biću vam Bog i vi ćete mi biti narod, i idite svim putevima koje vam zapovedih, da bi vam dobro bilo. **Ali ne poslušашe, niti uha svog prignuše, nego idoše po savetima i mislima zlog srca svog, i otidoše natrag, a ne napred. Otkad izidoše oci vaši iz zemlje misirske do danas, slah k vama sve sluge svoje proroke svaki dan zarana i bez prestanka. Ali ne poslušашe me, niti uha svog prignuše, nego behu tvrdovrati i činiše gore nego oci njihovi.** Jeremija 7:22-26.

Božija reč nam otkriva da su se bunili protiv onoga što je Bog nameravao za njih od samog izlaska iz Egipta. One noći kada su jeli Pashalno jagnje, oni su otkrili svoje odbacivanje Hrista, jer su ga odbijali. Događaji koji su usledili nekih 1500 godina kasnije bili su puko ponavljanje onoga što je Izrailj već učinio te prve Pashalne noći. Oni su, zapravo, hodili po instrukcijama sopstvenih, zlih srca. Bog im je prikazao šta su to oni radili u instrukcijama koje je dao za Pashalno jagnje. To je bilo otkrivenje njihove grešnosti. Zapravo je klanje Pashalnog jagnjeta bilo otkrivanje njihovog odbacivanja Božije velikodušne ponude upućene kada im je Mojsije prvi put došao u Egipat.

Zato kaži sinovima Izrailjevim: Ja sam Gospod, i izvešću vas ispod bremena misirskih, i oprostiću vas ropstva njihovog, i izbaviću vas mišicom podignutom i sudovima velikim. I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena misirskih. Pak ću vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasledstvo, ja Gospod. I Mojsije kaza tako sinovima Izrailjevim; **ali ne poslušашe Mojsija od slabosti duha svog i od ljutog ropstva.** 2. Mojsijeva 6:6-9.

Umesto da se pokaju za svoj otpad i idolopoklonstvo, Izrailjci su krivili Boga za svoje nedaće u Egiptu. Zašto bi inače odbijali tako milostivu i punu ljubavi ponudu o Obećanoj zemlji, osim zato što je u njihovim srcima prebivala ljutnja i stalno okrivljavanje Boga za situaciju u kojoj su bili? To je u stvari seme Pashalnog jagnjeta. Oni bi tada ubili Božijeg Sina da im je lično došao, baš kao što se dogodilo 1500 godina kasnije.

No uprkos svemu, Bog je uspeo da ih pouči da će ih štititi ako veruju u krv zaklanoga jagnjeta, kojom su poprskani okviri njihovih vrata. Bog ih je poučio o svojoj milosti kroz njihovu pogrešnu ideju o otkupljenju. Tako je počeo da ih poučava o Svojoj milosti i blagodatima.

Nije prošlo ni par nedelja od kako je zakon bio dat na Sinaju i oni su već prekršili obećanje koje su dali, igrajući oko zlatnog teleta. U ljutnji, Mojsije je razbio dve ploče koje je Bog isklesao i na kojima je On lično napisao zakon Deset zapovesti.

I reče Gospod Mojsiju: **Isteši sebi dve ploče od kamena kao što su bile prve, da napišem na tim pločama** reči koje su bile na prvim pločama, koje si razbio. 2. Mojsijeva 34:1.

Drugi set kamenih ploča bio je načinjen ljudskom rukom a Bog je upisao zakon na njima. To je kombinacija Božijeg i ljudskog dela. Ljudi su odbili Božiju blagodatnu ponudu da im sve da, za badava. Oni su hteli da to sami odrade kako bi pokazali svoju dobrotu i privrženost. Stoga im je Bog naložio stvari koje su bile po njihovom srcu, da bi izazvao da se umnoži greh. Njihova srca behu puna žrtava i prinosa. Nije li to isto ono što su radili pred zlatnim teletom?! Stoga im Bog dade zapovesti da im pokaže obim onoga što ishodi iz njihovog telesnog srca.

Zato im i ja dadoh uredbe ne dobre i zakone kroz koje neće živjeti; Jezekilj 20:25

Kako to da Bog svome narodu da stvari po kojima ne mogu da žive? Zato što im daje stvari koje oni žele. Koliko daleko može da ode ljudski um u pokušaju da udovolji Bogu putem žrtava?

I car i sav narod prinesoše žrtve pred Gospodom. I **prinese car Solomun na žrtvu dvadeset i dve hiljade volova i sto i dvadeset hiljada ovaca**, i tako posvetiše dom Božji car i sav narod. 2. Dnevnika 7:4-5.

Gde je to Bog zahtevao sve ovo? Biblija, naprotiv, kaže da Bogu ne trebaju žrtve i prinosi. U početku je Bog naložio Adamu da, najviše jednom godišnje, prinese jagnje kako bi mu pokazao šta se krije u njegovom srcu.

Na kraju sezone (žetve), Kain prinese GOSPODU jednu žrtvu od plodova zemaljskih; Abel mu prinese također prvijence svojih životinja... GOSPOD okrenu svoj pogled prema Abelu i njegovoj žrtvi, 1. Mojsijeva 4:3-4. (Dretar)

Navedeni prevod kaže da je to bivalo o vremenu žetve kada bi oni dolazili da ponude svoje prinose. Drugi prevodi kažu da je to bilo na kraju danâ (u množini)“ ili “na kraju godine” a to je vreme žetve. Ovako taj stih komentariše Džon Vesli:

U sledu vremena – na kraju danâ, ili na kraju godine kada su proslavljali sakupljanje letine, ili na kraju danâ sedmice, u sedmi dan; bilo kako bilo, u neko određeno vreme Kain i Avelj donosili su obojica Adamu, kao svešteniku porodice, prinos Gospodu; imamo razloga da smatramo da je postojalo bogomdano uputstvo izrečeno Adamu, kao zalog Božije naklonosti uprkos njihovom otpadništvu. *Komentar Džona Veslija na 1. Mojsijeva 4:3.*

Iste te Jevrejske reči na drugim mestima su prevedene kao *kraj godine*.

Zato vrši zakon ovaj na vreme, **od godine do godine**. 2. Moj. 13:10

A mati mu načini mali plašt i donese mu, i tako činjaše **svake godine** dolazeći s mužem svojim da prinese žrtvu godišnju. 1. Samuilova 2:19.

Kako se to jedna životinja po porodici godišnje premetnula u 120.000 jaganjaca i 22.000 volova prinetih od strane jednog cara? Ljudi su bili spremni da prinesu sopstvenu decu kako bi udovoljili bogu kako ga oni zamišljaju. Šta o tome kaže Sveto pismo?

Hoće li Gospodu biti mile hiljade ovnova? Desetine hiljada potoka ulja? Hoću li dati prvenca svog za prestup svoj? Plod utrobe svoje za greh duše svoje? Pokazao ti je, čoveče, šta je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da činiš šta je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smerno s Bogom svojim? Mihej 6:7-8.

Bog želi da mu ljudi veruju i da prime Njegovu blagodat potrebnu da bi Mu bili poslušni. Nisu Mu bile potrebne žrtve da ga umilostivljuju. Tekst koji odmah pada na um kao odgovor je:

I gotovo sve se krvlju čisti po zakonu, i bez prolivanja krvi ne biva oprostjenje. Jevrejima 9:22

Zašto, dakle, zakon kaže da bez prolivanja krvi nema oprosta, povratka i slobode? To je zato što je zakon ogledalo u kome treba da se vidi šta je u ljudskom srcu.

Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim; **jer kroz zakon dolazi poznanje greha.** Rimljanima 3:20.

Nije gest prinošenja žrtve predviđene zakonom taj koji čoveka opravdava, već uviđanje da je prinošenje žrtve ono što je u našoj prirodi i posledično pokajanje za taj greh. Zakon, seme koja nam je u srcu, iznosi na videlo kako bi ga čovek mogao priznati. Nije Bog taj koji zahteva da “bez prolivanja krvi nema” oprostaja već je pre to čovek koji u to veruje, ne budući u stanju da veruje Bogu da će mu oprostiti ako ne prinese žrtvu sa svoje strane. Koji imaju uši da čuju, neka razumeju.

Stoga dakle zakon o prinošenju žrtava nama pruža uvid u grešnost našeg ljudskog srca. Sećate se šta pismo veli:

Jer ne govorih ocima vašim, niti im zapovjedih, kad ih izvedoh iz zemlje Misirske, za žrtve paljenice ni za prinose. Jeremija 7:22

Jedini način da se ono što je izneto pomiri sa svime napisanim u Tori jeste prihvatiti da je Tora ogledalo za ljudski um koji razmišlja po principu “umilostivljavanja” ili “namirivanja”, kako bi čoveku bilo ukazano na taj suštinski greh u njemu.

Uprkos iskvarenoj prirodi čoveka koji želi da nešto žrtvuje i ubije kako bi umilostivio Boga, kroz tu njegovu izvitoperenost Bog je mogao da čoveka pouči o Svojoj voljnosti da oprost i da ukaže na Mesiju koji će

doći i po karakteru biti sličan jagnjetu. Otkrivenje takvog karaktera privući će ljudska srca natrag k Bogu. Upravo Božiji karakter, koji se otkriva u Hristu, ljudska srca privlači Bogu i sjedinjuje ih. Zato je Hristos mogao da izjavi noć pre nego što će umreti:

A ovo je život večni da poznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. Ja Tebe proslavim na zemlji; **posao svrših koji si mi dao da radim**. Jovan 17:3-4.

Ako je Isus obavio posao koji mu je Otac poverio noć pre raspeća, onda Bogu nije bilo potrebno da Njegov Sin umre, već samo da nam prikaže Očev milosrdni karakter pun ljubavi. Čoveku je bilo potrebno da Isus umre jer u našem prirodnom, palom stanju nema oprostjenja bez kazne. Da bismo mogli da prihvatimo oprostjenje od Boga, ljudski rod je morao da vidi Isusa da umire. Stoga je pre same smrti Isus povikao:

A kad primi Isus ocat reče: **Svrši se**. I priklonivši glavu predade duh. Jovan 19:30

Šta je svršeno? Učinio je ono što je čoveku bilo potrebno da vidi da bi poverovao da mu može biti oprošteno. Zato je Bog naložio žrtve, jer je čovečanstvu bilo potrebno da vidi i poveruje da će neko umreti kao zamena za njih.

Ovo pitanje je važno jer predstavlja Hristov krst u sasvim drugačijem svetlu, tako čistom, dragocenom i oslobađajućem. Hoćeš li da zakoračiš u to svetlo?

6. Mi imamo zakon

Prilikom jednog susreta sa vođama Izraela Isus je ovako rekao:

Vaš je otac đavo; i slasti oca svog hoćete da činite: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži. Jovan 8:44.

U njihovom odgovoru Isusu mogle su se čuti Sotonine reči, jer im je Isus upravo bio rekao da je njihov otac đavo i da čine po volji svoga oca, Sotone. Ove reči jevrejskih vođa oslikavaju satanski um, ali i stav čovečanstva po pitanju pravde:

Odgovoriše mu Jevreji: **Mi imamo zakon i po zakonu našem valja da umre,** jer načini sebe sinom Božijim. Jovan 19:7.

A jedan od njih, po imenu Kajafa, koji one godine beše poglavar sveštenički, reče im: Vi ne znate ništa; I ne mislite **da je nama bolje da jedan čovek umre za narod, negoli da narod sav propadne.** Jovan 11:49-50.

Izrailjske vođe su u svojim umovima već osudili Isusa. Po njihovom tumačenju zakona Isus je zaslužio smrt. Nikodim se obratio ostalim vođama s pitanjem:

Eda li zakon naš sudi čoveku dokle ga najpre ne sasluša i dozna šta čini? Jovan 7:51.

Oni bi ubili Isusa mnogo ranije da nije bilo Rimske uprave nad njihovom zemljom.

A Pilat im reče: Uzmite ga vi i po zakonu svom sudite mu. A Jevreji mu rekoše: Mi ne smemo nikoga pogubiti. Jovan 18:31.

Shodno njihovom tumačenju Mojsijevog zakona trebalo je pogubiti svakog njegovog prekršioca. Mnoštvo zakonskih odredbi nalagalo je kamenovanje. No kada je Isus tumačio Mojsijev zakon stvari su zvučale sasvim drugačije.

A književnici i fariseji dovedoše k Njemu ženu uhvaćenu u preljubi, i postavivši je na sredu rekoše Mu: Učitelju! Ova je žena uhvaćena sad u preljubi; **A Mojsije nam u zakonu zapovedi da takve kamenjem ubijamo**; a ti šta veliš? Ovo, pak, rekoše kušajući Ga da bi Ga imali za šta okriviti. A Isus saže se dole i pisaše prstom po zemlji (ne gledajući na njih). A kad Ga jednako pitahu, ispravi se i reče im: **Koji je među vama bez greha neka najpre baci kamen na nju**. Pa se opet saže dole i pisaše po zemlji. A kad oni to čuše, i pokarani budući od svoje savesti izlažahu jedan za drugim počevši od starešina do poslednjih; i osta Isus sam i žena stojeći na sredi. A kad se Isus ispravi, i ne videvši ni jednog do samu ženu, reče joj: Ženo! Gde su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi? A ona reče: Nijedan, Gospode! A Isus joj reče: Ni ja te ne osuđujem, idi, i odsele više ne greši. Jovan 8:3-11.

Fariseji su uhvatili ovu ženu (naravno i muškarac je morao biti tu) prilikom samog čina preljube. Shodno njihovom razumevanju zakona, nju je trebalo gađati kamenjem do smrti. Isus se sagnuo i pisao po pesku da bi izazvao osvedočenje. Rekavši da treba lično da budu bez greha da bi imali moralno pravo da bace kamen na nju, postali su osvedočeni u sopstveni greh. Ali, radije nego da zatraže oprostjenje oni su se, uz samoosudu, izmigoljili iz Njegovog prisustva. On je slobodno oprostio ženu njenog greha uz poziv da više ne greši. Kakvo li je to bilo olakšanje i koja zahvalnost svome Spasitelju. Hristos je zakon koristio da spase, dok su ga fariseji koristili kao oruđe za ubijanje.

U tome je razlika između Božije i Sotonine pravde. Mnogi ljudi veruju da Božanska Pravda zahteva smrt. Oni veruju da milost i pravda stoje nasuprot jedna drugoj i kada Božija milost prividno istekne, duga ruka Njegovog zakona smrvi one koji su krivi. A šta kaže Sveto pismo:

Blagost je i pravda podnožje prijestolu tvojemu, milost i istina ide pred licem tvojim. Psalam 89:14

Obratite pažnju na dve tačke iza reči presto (throne). (Engleski prevod dodat radi pojašnjenja, prim.prev) Dvotačka u Engleskom jeziku označava dve nezavisne izjave gde druga pobliže objašnjava prvu. To ovde znači da pojašnjenje Božije pravde jeste da iskazuje milost. Pravda znači činiti ispravnu stvar a ispravna stvar za Boga je da čini milost u svetlosti istine. Pitanje je koliko dugo traje Božija milost?

Jer je dobar Gospod; **milost je njegova uvijek**, i istina njegova od koljena na koljeno. Psalam 100:5

Jer je dobar Gospod: **vječno traje milost njegova**, kroz sve naraštaje vjernost njegova. Psalam 100:5 (Šarić)

Slavite Gospoda, jer je dobar; **jer je doveka milost Njegova**; Slavite Boga nad bogovima; **jer je doveka milost Njegova**. Slavite Gospodara nad gospodarima; **jer je doveka milost Njegova**; Onog, koji jedan tvori čudesa velika; **jer je doveka milost Njegova**; Koji je stvorio nebesa premudro; **jer je doveka milost Njegova**; Psalam 136:1-5.

[Prevod Šarić kaže za podvučeni tekst „jer večno traje milost njegova“ što bolje odgovara engleskom originalu koji doslovno kaže da „Njegova milost izdržava zauvek“ (prim.prev.)].

S Božije tačke gledišta, Njegova milost je beskonačna, ali za one koji Njega odbace ne postoji ni jedan drugi bog koji je milostiv, tako da oni očekuju kaznu za sopstvene grehe i Bog na kraju dopušta da takvu osobu preuzmu njeni sopstveni pogrešni izbori, pritom ih prepuštajući kazni shodno njihovom poimanju pravde.

Poznaše Gospoda; on je sudio; u djela ruku svojih zaplete se bezbožnik. Psalam 9:16

Šta je Božija osuda za zle? On dopušta da oni dopadnu posledica sopstvenih izbora i odluka. On ih u tome ne sprečava. To je ispravno, zar ne? Ako zaištu milost, Bog je može pružiti da im pomogne da prođu kroz posledice, ali ako oni milost ne očekuju da postoji, niti je ištu, onda

je ne mogu ni primiti čak iako je ponuđena. Nažalost, mnogi ljudi misle da je Bog poput nas, i da je njegova pravda ista kao i naša.

Ti si to činio, ja ćutah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Obličiću te, metnuću ti pred oči grehe tvoje. Psalam 50:21.

Ako bi Božija pravda zahtevala smrt onda bi Bog bio uzročnik smrti. Da je Bog ikad nameravao da oduzme život i jednom Svom stvorenju zbog prekršaja Njegovog zakona, onda princip smrti u Njemu prebiva. Ali dok gledamo Isusa kao otkrivenje Oca vidimo samo život. Ne vidimo nigde smrt.

A Isus joj reče: **Ja sam vaskrsenje i život**; koji veruje mene ako i umre živeće. Jovan 11:25.

Šta beše ispočetka, šta čusmo, šta videsmo očima svojim, šta razmotrismo i ruke naše opipaše, o reči života: **I život se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Oca, i javi se nama**; 1. Jovanova 1:1-2.

Bog nije izumeo smrtnu kaznu za greh. Greh je samodestruktivan. Plata greha je smrt. To je nešto što se zarađuje kada se ima posla sa grehom. Bog nije onaj koji isplaćuje zaradu od greha, već sam greh. Biblija ne kaže da je plata ZA greh smrt, već da je plata GREHA smrt. Razlika je ogromna.

Kroz starozavetne priče Biblija nam otkriva kako je smrtna kazna ušla u univerzum.

Jer šta se napred napisa, za našu se nauku napisa, da trpljenjem i utehom pisma nad imamo. Rimljanima 15:4.

Sotona je onaj koji je zamislio smrtnu kaznu za prestup. U priči o proroku Danilu, kada je bio bačen u jamu sa lavovima, vidimo proces kako je uvedena smrtna kazna.

Svide se Dariju te postavi nad carstvom sto i pedeset upravitelja da budu nad svim carstvom; A nad njima tri starešine, od kojih

jedan beše Danilo, kojima će upravitelji davati račune da ne bi caru bilo štete. **A taj Danilo nadvišivaše starešine i upravitelje, jer u njemu beše velik duh i car mišljaše da ga postavi nad svim carstvom svojim.** Tada starešine i upravitelji gledahu kako bi našli šta da zamere Danilu radi carstva; ali ne mogahu naći zabave ni pogreške, jer beše veran, i ne nalažao se u njega pogreške ni mane. Tada rekoše oni ljudi: **Nećemo naći na tog Danila ništa, ako ne nađemo šta na nj radi zakona Boga njegovog.** Tada dođoše starešine i upravitelji k caru, i rekoše mu ovako: Darije care, da si živ doveka! **Sve starešine u carstvu, poglavari i upravitelji, većnici i vojvode dogovoriše se da se postavi carska naredba i oštra zabrana da ko bi se god zamolio za šta kome god bogu ili čoveku za trideset dana osim tebi, care, da se baci u jamu lavovsku.** Danilo 6:1-7.

Ova priča je zapisana za naš nauk. Car Darije je tipološki prikaz Boga Oca a Danilo Hrista. Danilo je na najvišem položaju odmah posle cara Darija, koji pritom razmišlja da ga postavi nad celim carstvom. To je izazvalo ljubomoru onih koji su bili ispod Danila. Iz te ljubomore rodila se ideja o smrtnoj kazni namenjenoj Danilu. Nije taj plan izumeo car, već mu je bio predstavljen i on ga je potpisao ne shvativši sve njegove implikacije. Bog je, naravno, razumeo sve implikacije Sotoninih pokušaja da uništi Hrista koji mu je bio nadređen. Budući ljubomoran na Jedinorodnog Božijeg Sina, izvršio je uticaj na mnoge od anđela kako bi mu se pridružili u naporima da zbacе Hrista. Kada je Sotona i ljudski rod namamio u svoju mrežu, Bog je dopustio da se Sotonin plan stavi u akciju, što bi dovelo do Hristove smrti. Većina sveta smatra da je Hristova smrt trebalo da zadovolji zahteve Cara, ali je to zapravo bilo da otkrije tajne namere Sotone da uništi Hrista.

U času za koji je Sotona verovao da će mu doneti najveći trijumf, on je zapravo otkrio svoj ubilački karakter i sva simpatija koja je još mogla postojati za njega među nebeskim bićima je iščezla.

Potom zapovedi car, te dovedoše ljude koji behu optužili Danila, i baciše u jamu lavovsku njih, decu njihovu i žene njihove; i još

ne dođoše na dno jami, a lavovi ih zgrabiše i sve im kosti potrše.
Danilo 6:24.

Car Darije dade ljudima koji su kovali zaveru protiv Danila upravo ono što su se oni nadali da učine Danilu. Naš nebeski Otac dozvolice da Sotonu stigne uništenje koje je kovao protiv Hrista. Hristos je proveo vreme u jami sa lavovima u noći pre krsta i celog sledećeg dana. Kao Danilo on je izašao iz jame lavovske u jutro vaskrsenja pobedivši one koji su Ga hteli uništiti.

Suština ove priče je da se u onima koji su bili ispod Sina Božijeg začela ideja o smrti za one koji ne slave Oca. Bog nije skovao taj plan ali je dozvolio da se plan odvijee kako bi obelodanio Sotonine namere koje su do tada za sve bile skrivene. Zakon Vavilonskih upravitelja trebalo je da uzdigne cara i njegovu pravdu. Trebalo je da predstavlja carevu pravdu; ali to je bila lažna pravda koja se okrenula protiv onih koji su je iznedrili.

U još jednoj priči iz Starog zaveta vidimo razliku između carevog poimanja pravde i viđenja pravde od strane njegovih sinova.

I ustajaše rano Avesalom, i stajaše kraj puta kod vrata; i ko god imaše parnicu i iđaše caru na sud, Avesalom ga dozivaše k sebi i govoraše: Iz kog si grada? A kad bi onaj odgovorio: Sluga je tvoj iz tog i tog plemena Izrailjevog, Tada bi mu rekao Avesalom: Vidiš, tvoja je stvar dobra i pravedna, ali te nema ko saslušati kod cara. Još govoraše Avesalom: Kad bih ja bio postavljen da sudim u zemlji! Da svaki k meni dolazi koji ima posla na sudu, ja bih mu dao pravicu. I kad bi mu ko pristupio da mu se pokloni, on bi pružio ruku svoju, te bi ga uhvatio i poljubio. Tako činjaše Avesalom sa svakim Izrailjcem, koji dolažaše na sud k caru; i Avesalom primamljivaše srca ljudi Izrailjaca. 2.Samuilova 15:2-6.

Samo ime Avesalom znači *otac mira*, no prikriveno pod ovim imenom skrivalo se srce puno mržnje i rata. Avesalom je želeo da car, njegov

otac, kazni polubrata mu Amnona koji je seksualno zloupotrebio njegovu rođenu sestru, Tamaru. Budući da car nije presudio protiv Amnona, Avesalom je omrznuo oca i namislio da ga svrgne. Uzeo je stvari u svoje ruke i kaznio Amnona kako je smatrao da zaslužuje, a zatim se dao na posao da pridobije srca građana Izrailja.

Ali navali Avesalom na nj, te pusti s njim Amnona i sve sinove carske. Tada Avesalom zapovedi momcima svojim govoreći: Pazite, kad se srce Amnonu razveseli od vina, **i ja vam kažem: Ubijte Amnona; tada ga ubijte; ne bojte se, jer vam ja zapovedam, budite slobodni i hrabri.** I učiniše s Amnomom sluge Avesalomove kako im zapovedi Avesalom. Tada ustaše svi sinovi carevi i pojahaše svak svoju mazgu i pobegoše. 2. Samuilova 13:27-29.

Sotona, koji je ranije bio Lucifer, nije bio zadovoljan činjenicom da je Sin Božiji uzvišen. Smatrao je to nepravdom protiv sebe pa je rešio da Ga zbací. Kada je Car intervenisao i obelodanio svoj sud, Lucifer je rešio da zbací celo Carstvo. Mnoge je anđele lukavstvom pridobio na svoju stranu. Opravdanje je bilo da se zalaže za pravdu.

...,Kad bih ja bio postavljen da sudim u zemlji! Da svaki k meni dolazi koji ima posla na sudu, ja bih mu dao pravicu“. 2. Samuilova 15:4.

Insinuacija sa kojom je Avesalom nastupao bila je da car nije obezbeđivao pravdu podanicima svoga carstva, no to je bila neistinita tvrdnja. Ranije u knjizi Samuilovoj stoji:

David zavlada nad svim Izrailjem. **David vršíše pravo i pravdu nad svim svojim narodom.** 2. Samuilova 8:15. (Dretar)

David jeste sudio pravično narodu, ali to nije bila pravda kako ju je Avesalom video. David je pokazivao milosrđe, jer je milost Božija, koja je i uspostavila njegovo carstvo, bila s njim:

On će sazidati dom imenu mom, i utvrdíću presto carstva njegovog doveka. Ja ću mu biti Otac, i on će mi biti sin: ako učini

šta zlo, karaću ga prutom ljudskim i udarcima sinova čovečijih. **Ali milost moja neće se ukloniti od njega** kao što sam je uklonio od Saula, kog uklonih ispred tebe. **Nego će tvrd biti dom tvoj i carstvo tvoje doveka pred tobom, i presto će tvoj stajati doveka.** 2. Samuilova 7:13-16.

Avesalom nije želeo carstvo zasnovano na pravdi koja iskazuje milosrđe, već onu koja prekršitelje kažnjava bez milosti. Ova priča odsjajuje originalni rat na nebu. Mnoge je anđele Sotona ubedio da je njegov pogled na pravdu neophodan kako bi se obezbedilo carstvo. Avesalom je ubedio mnoge sunarodnike da će njegovo viđenje pravde poboljšati situaciju u carstvu i tako je pridobio mnoga srca u Izrailju. Srca mnogih anđela ukrao je Sotona, dok su ostali bili radoznali po pitanju njegovih ideja i gajili simpatije prema njemu. Ovo znamo po tome što Sotona nije bio u potpunosti odbačen s neba dok nije ubio Sina Božijeg. Tek nakon ovoga zbačen je na Zemlju.

A On im reče: Ja videh sotonu gde spade s neba kao munja. Luka 10:18.

I rep njen odvuče trećinu zvezda nebeskih, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja htede da se porodi, da joj proždere dete kad rodi. I rodi muško, sina, koji će pasti sve narode s palicom gvozdеноm; i dete njeno bi uzeto k Bogu i prestolu njegovom. Otkrivenje 12:4-5.

Sotona je trećinu anđela povukao sa sobom da mu se fizički pridruže. On je zlostavljao crkvu na Zemlji hoteći da proždere njeno dete koje je bilo Sin Božiji rođen u Vitlejemu. Tek nakon što se Hrist vratio na nebo Sotona je zajedno sa svojim idejama izašao iz umova svih nebeskih bića.

I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli Njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njeni. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mesta na nebu. **I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom.** I čuh glas veliki

na nebu koji govori: Sad posta spasenje i sila i carstvo Boga našeg, i oblast Hrista Njegovog; jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć. Otkrivenje 12:7-10.

U početku vremena postojao je rat između Hrista i Njegovih anđela i Sotone i njegovih anđela. Trećina anđela odlučila je da sledeći Lucifera pređe u tamu i napustiše nebo.

I anđele koji ne držaše svoje starešinstvo nego ostaviše svoj stan čuva u večnim okovima pod mrakom za sud velikog dana. Juda 1:6.

Istina je da ih je Bog izagnao, ali sami su se prognali lažima u koje su počeli da veruju (Otkrivenje 12:4). Bog im je dao shodno željama njihovih srca. Oni su zamišljali Boga kao svirepog i nemilosrdnog i sami su utekli od sopstvene, netačne predstave Njegovog lika.

Sotona je nameravao da uspostavi svoj presto, što je podrazumevalo i njegovo poimanje pravde koja će vladati. Želeo je da vlada nad svime što je Bog stvorio.

A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, **više zvezda Božjih podignuću presto svoj**, i sešću na gori zbornoj na strani severnoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim. Isaija 14:13-14.

Iz priče o Avesalomu možemo zaključiti da je cela nacija bila pod uticajem njegovog viđenja pravde. Činjenica da je Sotona još uvek mogao da se pojavljuje na nebu kao predstavnik Zemlje navodi na zaključak da njegove ideje još uvek nisu bile u potpunosti shvaćene čak ni od strane nebeskih anđela.

A jedan dan dođoše sinovi Božji da stanu pred Gospodom, a među njih dođe i Sotona. I Gospod reče Sotoni: Od kuda ideš? A Sotona odgovori Gospodu i reče: Prohodih zemlju i obilazih. Jov 1:6-7.

I pojavljivanje Sotone na nebeskim savetima ima svoju predstavu u Avesalomovom činu uzimanja inoča njegovog oca i prenošenje njegovog semena u njih, u pokušaju da iskvvari carsku lozu.

A Ahitofel reče Avesalomu: Lezi s inočama oca svog, koje je ostavio da mu čuvaju kuću, pa kad čuje sav Izrailj kako si se omrazio s ocem svojim, osiliće ruka svima koji su s tobom. Tada razapeše Avesalomu šator na krovu, i **Avesalom leže s inočama oca svog na vidiku svemu Izrailju**. 2. Samuilova 16:21-22.

Sotonine su reči seme posejano u umove i imale su eho u celom univerzumu. Sve dok ubilačko seme protiv Božijeg Sina, koje je prebivalo u Adamu, nije manifestovano 4000 godina kasnije tokom raspeća Hrista, prave namere Sotone nisu bile potpuno jasne. To je Sotoni ostavilo prostora da svoje karakteristike pripisuje Bogu. Sve dok je mogao da skriva svoj pravi identitet, Sotona je mogao da vara po pitanju kakav je zaista Bog. On je imao tu moć jer je bio prvi među anđelima te su mu ostali anđeli poklanjali puno poverenje po pitanju poznavanja Boga. To mu je ostavilo prostora i da umetne zablude u okvir Božijeg zakona.

Eda li će se blizu Tebe stati presto krvnički, i onaj koji namišlja nasilje nasuprot zakonu? Psalam 94:20. Evo ovog stiha u još dva prevoda, radi jasnoće:

Stoji li uza te prijestolje zloće, koji na temelju pravice ipak samo zlo čini? (Šarić)

Zar je bezbožno sudište u savezu s tobom kad nevolje stvara pod izlikom zakona? (Jerus.)

Sotona je zaseo na presto krvnički i upotrebio sam zakon Božiji da bi insistirao da mora postojati smrtna kazna za prekršaj zakona. Priča o Danilu u lavovskoj jami otkriva ovaj proces. Tako i priča o Avesalomu pokazuje da je pitanje pravde bilo podignuto na ime utvrđivanja carstva. Obe priče su refleksija rata koji je započeo na nebu i preneo se na ovu Zemlju. Pitanja oko kojih se sporilo nisu promenjena.

No nakon Hristove smrti Sotonine prave namere su izašle na videlo, a Hristos je celom svemiru otkrio pravi karakter ljubavi Boga. On je pokazao da Bog voli i svoje neprijatelje; okrenuo je i drugi obraz i na kraju se ponizno podvrgao najužasnijoj smrti bez samoodbrane. Kako je Sotona, kao i njegovi pomoćnici, tretirao Hrista dok je bio na Zemlji izložilo je svetlu njegov pravi karakter. Pritom je Hristovo otkrivenje Božijeg karaktera prikazalo da je on dijametralno suprotan karakteru Sotone. Tako je Hristos smrću satro onoga koji ima državu smrti.

Budući, pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, **da smrću satire onog koji ima državu** (silu, moć) smrti, to jest đavola; Jevrejima 2:14.

Fariseji su bili inficirani Sotoninom predstavom pravde. Zato su i imali želju da ubiju Hrista, koji niti je želeo da njih ubije niti im je time pretio.

I ustavši poglavar sveštenečki reče Mu: Zar ništa ne odgovaraš što ovi na tebe svedoče? A Isus je ćutao. I poglavar sveštenečki odgovarajući reče Mu: Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos sin Božji? Reče mu Isus: Ti kaza. **Ali ja vam kažem: odsele ćete videti Sina čovečijeg gde sedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskim.** Tada poglavar sveštenečki razdre haljine svoje govoreći: Huli na Boga; šta nam trebaju više svedoci? Evo sad čuste hulu njegovu. **Šta mislite? A oni odgovarajući rekoše: Zaslužio je smrt.**

Govoreći farisejima o Svojoj slavi koja će doći, On samo kaže da će Ga oni videti. Fariseji Ga zbog toga osuđuju na smrt. Kontrast je prilično oštar. Za one koji tragaju ovde se može videti dokaz. Božija pravda ne traži smrt već samo Sotonin sistem pravde to zahteva. Bog dopušta da Njegov Sin umre kako bi se sotonska mržnja otkrila i obelodanila istina o njegovom viđenju "pravde".

U ovakvom kontekstu Krst se transformiše u svoje pravo značenje. Bog nije zahtevao Hristovu smrt kako bi zadovoljio pravdu. Ipak, ljudi

izjavljuju “Mi imamo zakon”; mi, kao ljudska bića, imamo u svoja srca upisan zakon koji zahteva smrt da bi oprostaj mogao stupiti na snagu.

Ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojim. Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od ovog tela smrti?
Rimljanima 7:23-24.

Hoćeš li da se oslobodiš ovog zakona smrti? i od Sistema pravde koji zahteva smrt za prestupnika? Pogledaj na Isusa na Krstu i vidi cenu otkupa za koju smo svi verovali da je bila neophodna kako bi pravda bila zadovoljena. To je bila sotonska “pravda” koja je zadovoljena na Krstu jer je on otimač - kidnaper koji je zaposeo srca dece Božije i zahtevao otkup. Mi, kao kidnapovana deca, verovali smo svom kidnaperu da je jedini način da nas oslobodi bio da se plati otkup u vidu smrti. Nije Bog postavio cenu otkupa, već Sotona.

7. Kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji

U prethodnim okvirima, gde je Isus umro da bi zadovoljio Sotoninu ideju o pravdi kako bi čovečanstvo moglo da prihvati da će im Bog oprostiti, sada smo spremni za unakrsno ispitivanje Isusovih reči o zmiji koja je bila podignuta na motki.

I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba Sin čovečiji da se podigne. Jovan 3:14.

Za mnoge koji proučavaju Bibliju paralela između Isusa prikovanog na krst i zmije koja je podignuta na motki deluje prilično tajnovito. Šta povezuje ta dva?

Potom pođoše od gore Ora k Crvenom moru obilazeći zemlju edomsku, i oslabi duh narodu od puta. **I vikaše narod na Boga i na Mojsija: Zašto nas izvedoste iz Misira da izginemo u ovoj pustinji?** Jer nema ni hleba ni vode, a ovaj se nikakvi hleb već ogadio duši našoj. **A Gospod pusti na narod zmije vatrene, koje ih ujedahu, te pomre mnogo naroda u Izrailju.** Tada dođe narod k Mojsiju i rekoše: **Zgrešismo što vikasmo na Gospoda i na tebe; moli Boga neka ukloni zmije od nas.** I Mojsije se pomoli za narod. I Gospod reče Mojsiju: **Načini zmiju vatrenu, i metni je na motku, i koga ujede zmija, neka pogleda u nju, pa će ozdraviti.** I načini Mojsije zmiju od bronze, i metnu je na motku, **i koga god ujede zmija on pogleda u zmiju od bronze, i ozdravi.** 4. Mojsijeva 21:4-9.

Zmije su došle iz razloga što je nezadovoljno gundanje ljudi probilo zid koji ih je štitio:

Ko jamu kopa, u nju će pasti, i ko razvaljuje ogradu, uješće ga zmija. Propovednik 10:8.

Oni koji odaju slavu Bogu držeći Njegove zapovesti imaju zaštitu Njegovih anđela. Kada se uporno oglašuju o Njegove zapovesti, anđeli ne mogu ljude više da štite sa lakoćom.

Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Njega boje, i izbavljaju ih. Psalam 34:7.

Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Njega boje, i izbavljaju ih. Psalam 111:10.

Nije Bog poslao zmije, ali je dopustio da se pojave jer sveti anđeli više nisu mogli da štite Izrailjce zbog prekršaja Božijih zapovesti. Ipak, ljudi su smatrali da je Bog taj koji je poslao zmije. Njihovo razumevanje pravde je da prestup ima da bude kažnjen. Stoga su smatrali da ih je sam Bog aktivno ubijao zbog njihovog greha. Mojsiju je bilo naloženo da napravi zmiju od "mjedi" to jest bronz. i sam taj metal je važan, jer se on ne javlja prirodno u zemlji već je u pitanju legura dva bogomstvorena metala – bakra i cinka. Jedan od Kainovih sinova je izumeo leguru bronz:

A i Sela rodi Tovela, koji beše vešt kovati svašta od bronz i od gvožđa; a sestra Tovelu beše Noema. 1. Mojsijeva 4:22.

Bronza je, dakle, ljudskom rukom spojena kombinacija dva bogomdana metala. Bronza često ima negativno značenje u Bibliji. Nabrajajući prokletstva koja će ih stići usled neposlušnosti Biblija spominje i ovo:

A nebo nad glavom tvojom biće od bronz, a zemlja pod tobom od gvožđa. 5. Mojsijeva 28:23.

Nabrajajući otpadništva Izrailjaca i njihovo kršenje zakona, Bog im kaže:

Sine čovečji, dom Izrailjev posta mi droždina; svi su bronz
i kositer i gvožđe i olovo u peći; droždina od srebra postaće.
Jezekilj 22:18.

Oblik zmije načinjen od bronz ukazuje na zmijinu verziju pravde, načinjenu ljudskom rukom. Zmija je simbol Sotone.

The serpent that was made of bronze represents the justice of the serpent made in the hands of man. The serpent is a symbol of Satan.

I zbačena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove đavo i sotona, koja vara sav vasioni svet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njeni zbačeni biše s njom. Otkrivenje 12:9.

Nakon što su neki od Izrailjaca nastradali od zmija i nakon što su se preostali pokajali za svoje gundanje, ostali su u uverenju da su sa svojim grehom sada “kvit”, to jest da je greh namiren. Prihvatili su podignutu zmiju kao svog uništivača zbog greha. Oni koji su nastradali, smatrali su, bili su žrtva za greh. Kroz ovu ljudski-stvorenu ideju od legure bakra, Bog je mogao da ih pouči da mogu da dobiju oprostjenje za svoje grehe, a time i da budu isceljeni. Nisu mogli da shvate da je njihovo shvatanje pravde u stvari sotonska ideja pravde, pa je Bog upotrebio njihovo poimanje i poveo ih do pokajanja i isceljenja.

Isto je i sa Hristom, koji je bio podignut i prepustio se zmijinoj pravdi kako bismo mi ljudi mogli da pogledamo na krst i poverujemo da nam može biti oprošteno. Samo smo kroz smrt Sina Božijeg mi ljudska bića mogli poverovati da bi nam Bog oprostio i to je otkupnina koja nama daje slobodu uma, da je sve namireno.

Za naše prirodno stanje, Isus je obezbedio zamenu i iskupljenje za naše grehe. Ovo iskupljenje je predstavljeno zmijom od bronze jer je to cena koju je kidnaper tražio za našu slobodu. To je namirivanje “zmijske pravde” za koju je dokaz i legura bronze. Ona nije nebeska već ljudska tvorevina potekla tačno putem Kainove loze.

U ovom poglavlju ponuđen vam je potpuno nov pogled na shvatanje razloga zbog kojeg je Hristos trebalo da umre za naše grehe. Hrišćanska crkva je neprikosnovenog stava da je Bog zahtevao smrt Svoga sina za naše spasenje. Ipak, u pismu jasno piše:

Žrtve i darova nećeš; Ti si mi uši otvorio; žrtve paljenice i koja se za greh prinosi ne tražiš. Psalam 40:6.

Nije Bogu bila potrebna ova smrt, ali je znao da, jednom kad smo dopali Sotoni u šake, teško će nas ubediti da će nam oprostiti ukoliko Njegov Sin ne bude umro umesto nas.

God did not require this death, but He knew that once we had fallen into the hands of Satan He could not convince us that He would forgive us unless His Son would die in our place.

Da je Bog zahtevao smrt sopstvenog Sina , tada bi prinošenje žrtava bilo uklesano u bogoluženje zauvek, ali upravo je suprotno. Kroz Hristovu smrt je ceo sistem prinošenja žrtava za greh prestao.

I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje **ukinuće žrtvu i prinos**; Danilo 9:27.

Hristos će ukinuti žrtvu i prinos. On beše podignut i sve ljude je privukao k sebi (Jovan 12:32). Nakon što je naša “pravda od bronze” zadovoljena i mi prihvatimo oproštenje, možemo da primimo Duha Božijega da bude u nama i da transformiše naše misli. Više nismo pod učiteljevom upravom. Kada su nam umovi jednom obnovljeni više nećemo morati da udaramo po steni već samo da izrekemo.

Uzmi štap, i sazovite zbor ti i Aron brat tvoj, **i progovorite steni pred njima; te će dati vodu svoju**; tako ćeš im izvesti vodu iz stene, i napojićeš zbor i stoku njihovu. 4. Moj. 20:8.

Tužno je, ali Mojsije ovom prilikom nije sledio Božije uputstvo da progovori steni. Gundanje naroda ga je razljutilo pa je prikazao simbol žrtvovanja udarivši o stenu, i time doprineo pogrešnom razumevanju pravde i načina njenog zadovoljavanja. Zbog toga je Bog morao da dopusti da Mojsije okusi smrt pre odlaska na nebo. Trebalo je da uvide da je to pogrešna ideja. Ljudi je trebalo da vide, kroz ovu simboliku vode iz stene u pustinji, da Bog želi samo da oni progovore i prosto zatraže oproštenje, bez potrebe da neko bude “udaren”.

Ova slabost s ljudske strane ne preinačuje Božiji poredak. On, zapravo, radi kroz naše poimanje pravde da bi nas doveo k Hristu. U okviru razmišljanja “udarene stene” Bog nas dovodi do verovanja da nam je oprošteno i tada voda života može slobodno da potekne iz Stene koja je Isus Hristos!

I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stene koja ištaše za njima: a stena beše Hristos. 1. Korin. 10:4.

Tako nam zakon bi čuvar do Hrista, da se verom opravdamo. A kad dođe vera, već nismo pod čuvarom. Galatima 3:24-25.

Služba koja je bila poverena Mojsiju bila je zapravo dovesti tvrdoglave ljude do razumevanja njihove ne male grešnosti u ogledalu Božijeg zakona.

Ako li služba smrti koja je u kamenju izrezana slovima, bi u slavi da sinovi Izrailjevi ne mogoše pogledati na lice Mojsijevo od slave lica njegovog koja prestaje... 2. Kor.3:7.

Veličanstvena je stvar da čovek uvidi sopstvenu grešnost. U prirodnom, palom stanju čovek je zaslepljen za svoju pokvarenost ali ga zakon, dat preko Mojsija, osvešćuje o našoj velikoj potrebi za Jevanđeljem u Hristu. Upravo to blagosloveno ogledalo zakona dijagnostikuje naše stanje izgubljenosti. Bez njega se ne bismo mogli spasiti, jer ne možemo ni uvideti opasnost stanja u kome smo po svojoj prirodi.

Jer se zakon dade preko Mojsija, a blagodat i istina postade od Isusa Hrista. Jovan 1:17.

Milost Isusova je, naravno, bila dostupna od pre postanja sveta ali i nama, danas, treba to ogledalo zakona da nas uputi da smo u palom, izgubljenom stanju.

koji nas je spasio i pozvao jednim svetim pozivom, ne na temelju naših djela, već **na temelju svojeg vlastitog nacрта i svoje**

milosti. Ta milost, koja nam bijaše bila dana prije vječnih vremena u Kristu Isusu,... 2. Timotiju 1:9. (Dretar)

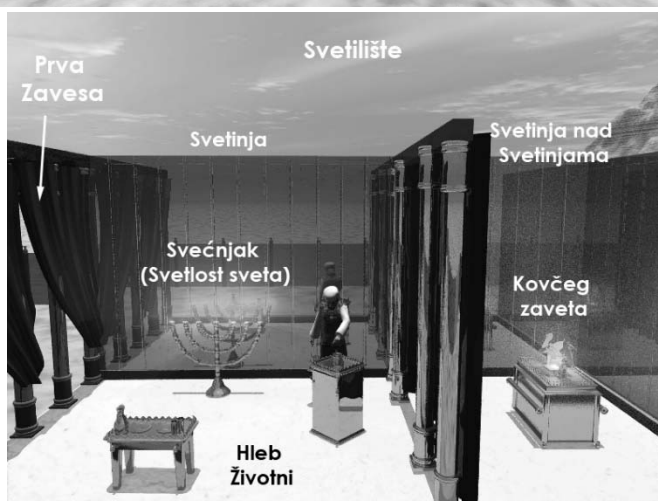
I Zakon i Jevanđelje bili su operativni od vremena pada čoveka, sve do današnjih dana. Oba su neophodna za čovekov povratak u potpuni odnos sa Bogom.

Više je razloga zašto treba da shvatimo priču o bronzanoj zmiji. Ona otkriva da je Hristos bio podignut za nas da plati zahteve principa pravednosti koje je uveo Sotona a čovečanstvo prigrlilo. Prateći gde se bronza pojavljuje u Svetinji koja je bila centar Izrailjevog bogoslužjenja otkrivamo dublje dokaze da naš voljeni Otac nije želeo da Njegov Sin umre, već pre da ga je predao tome našega dobra radi, kako bismo mogli da poverujemo.

Koji, dakle, svog sina ne poštede, nego ga predade za sve nas, kako, dakle, da nam s Njim sve ne daruje? Rimlj. 8:32.

8. Potom uđoh u Svetinju

Sećam se da sam, kao dete, krenuo da čitam Bibliju redom. Kada sam stigao do Druge Knjige Mojsijeve, stvari su postale vrlo nezgodne. Čitati o svim detaljnim uputstvima datim za podizanje Svetinje bilo je dosadno i preteško za jednog dvanaestogodišnjaka. Sada znam da se u tim uputstvima kriju dragocene istine koje nam pojašnjavaju Jevanđelje. Slažemo se da jedna slika vredi više od 1000 reči; evo stoga nekoliko slika koje će nam dati kratak pregled Svetilišta.

Zanimljivo je proučiti metale koji su upotrebljeni za različite delove Svetilišta.

Nameštaj	Metal	Mesto
Žrtveni oltar	Bronza	Predvorje tj. dvorište
Umivaonik	Bronza	Predvorje
Svetnjaci	Zlato	Svetinja
Sto sa postavljenim hlebovima	Zlato	Svetinja
Kadioni oltar	Zlato	Svetinja
Kovčeg zaveta	Zlato	Svetinja nad Svetinjama

Zidovi svetilišta bili su načinjeni od pozlaćenih dasaka koje su se držale zajedno postoljima od srebra

I načini za šator daske od drveta sitima, koje će stajati pravo. Deset lakata neka bude svaka daska duga a podrug lakta široka. Dva čepa neka budu na dasci, jedan prema drugom najednako; tako načini na svakoj dasci za šator. Tako načini daske za šator, dvadeset dasaka na južnoj strani. A pod dvadeset dasaka načini **četrdeset stopica od srebra**: dve stopice pod jednu dasku za dva čepa njena, i dve stopice pod drugu dasku za dva čepa njena... **A daske okuj zlatom, i biočuge im načini od zlata, da se kroz njih provuku prevornice**, a i prevornice okuj zlatom. 2. Moj. 26:15-19;29.

Unutrašnje zavese korišćene u Svetilištu držale su se zajedno zlatnim, a one koje su bile ka spoljnoj strani bronzanim kukama.

A šator ćeš načiniti od deset zavesa od tankog platna uzvedenog i od porfire i od skerleta i od crvca; i po njima da budu vezeni heruvimi. ... I načini pedeset kuka od zlata, da zapneš zavese jedan za drugi kukama, i tako će biti šator jedan. 2. Moj. 26:1;6.

I načini zavesa od kostreti za naslon nad šatorom; jedanaest takvih zavesa načini... **I načini kuka bronzanih pedeset, i zapni kuke na petlje**, i sastavi naslon, da bude jedno. A što je više u zavesa na naslonu, polovina zavesa što pretiče, neka visi na stražnjoj strani šatoru. 2.Moj. 26:7;11-12.

Kod onih koji su posvećeni Jevanđeljem sva bronza je uklonjena iz njihovog karaktera. Njihove su reči čiste:

Kao zlatne jabuke na srebrnim zdjelama, takva je riječ u pravo vrijeme izrečena. Zlatan prsten i ures iz fino ga zlata, takav je mudar opominjač za uho, koje sluša. Priče Solomunove 25:11-12. (Šarić)

Spoljne zavesa Svetilišta koje u sebi još imaju bronzes predstavljaju našu telesnu prirodu. Ove će niti bronzes biti uklonjene pri Hristovom Drugom Dolasku, kada se naše smrtno telo obuče u besmrtnost.

Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomreti, a svi ćemo se pretvoriti. Ujedanput, u trenuću oka u poslednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, i mi ćemo se pretvoriti. **Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost.** 1. Kor.15:51-53.

Nebeski grad biće od čistoga zlata, što predstavlja karaktere njegovih stanovnika.

I beše građa zidova njegova jaspis, **i grad zlato čisto, kao čisto staklo.** Otkrivenje 21:18.

Savetujem te da kupiš u mene zlata žeženog u ognju, da se obogatiš; i bele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očnom pomaži oči svoje da vidiš. Otkrivenje 3:18.

Kao što smo videli u prethodnom poglavlju, bronza je ljudskih ruku delo (1. Mojsijeva 4:22). Ona predstavlja pokušaj da se spoje Božije stvari prema ljudskom načinu razmišljanja. Put ka Bogu otkriven je u

Svetilištu. Kako idemo od spoljnog dvorišta ka Svetinji nad Svetinjama, bakar se prečišćava tj. odbacuje i ostaju čisto srebro i zlato. Kako napredujemo u svom hrišćanskom hodu ostavićemo iza sebe spoljašnje dvorište, jer je ono za neznabošce.

I dade mi se trska kao palica govoreći: Ustani i izmeri crkvu Božiju i oltar, i one što se klanjaju u njoj; **A portu što je izvan crkve, izbaci napolje, niti je meri, jer je dana neznabošcima;** i grad sveti gaziće četrdeset i dva meseca. Otkrivenje 11:1-2.

Spoljno dvorište svetilišta je tu radi neznabožaca. To je mesto gde se grešnici po prvi put susreću sa Jevanđeljem. Oltar za žrtvu predstavlja Hristov Krst, koji je ovde predstavljen bronzanim oltarom. To je stoga ljudska tvorevina; to je nešto što je čoveku bilo potrebno da bi zadovoljio sebi poznate principe pravde. Nakon što se sretnemo sa Krstom, Bog dopušta da se naša grešnost "namnoži" uviđena u ogledalu koje nalazimo u bronзанom umivaoniku.

I načini umivaonicu bronzanu i podnožje joj **bronzano od ogledala** koja donošahu gomilama žene dolazeći na vrata šatoru od sastanka. 2. Moj. 38:8.

Kada ljudi pogledaju sebe u svetlosti zakona, njihov osećaj samooptuživanja raste do tačke kada očajavaju za svoj život. Kada Hristov Duh uđe mi bivamo duboko osvedočeni o greh.

I kad On dođe **pokaraće (osvedočiće) svet za greh**, i za pravdu, i za sud; Jovan 16:8.

Onima koji poveruju da im Bog oprašta dok oni u svom očajnom stanju gledaju u žrtvu otkupljenja pred žrtvenim oltarom, milost se izobilno izliva na njih i počinju da dobijaju zlato koje je istinska vera u duši, kupljeno u peći patnje.

A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat. Rimljanima 5:20.

Kako zlato naše vere raste i umnožava se, bronza našeg ranijeg načina razmišljanja biva prečišćena dok na kraju nemamo više svest o grehu.

Inače bi se prestale prinositi se, kad oni koji služe **ne bi više imali nikakve savesti za grehe**, kad se jednom očiste; Jevrejima 10:2.

Tada se više ne javljaju misli o prinošenju žrtava, nema više udaranja o Stenu već se Steni obraćamo samo rečima.

Nego se njima svake godine čini spomen za grehe. **Jer krv junčija i jarčija ne može uzeti greha.** Zato, ulazeći u svet govori: **Žrtava i darova nisi hteo**, ali si mi telo priprazio. **Žrtve i prilozima za greh nisu Ti bili ugodni.** Tada rekoh: Evo dođoh, u početku knjige pisano je za mene, da učinim volju Tvoju, Bože. I više kazavši: **Priloga i prinosa i žrtava, i žrtava za grehe nisi hteo, niti su Ti bili ugodni, što se po zakonu prinose. Tada reče: Evo dođoh da učinim volju Tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo.** Po kojoj smo volji mi osvećeni prinosom tela Isusa Hrista jednom. Jevrejima 10:3-10.

Isus je umro jednom za sve što je simbolički predstavljeno bronzanom zmijom, i na bronzanom oltaru. Ali kada se jednom ispunimo Duhom, Krst dobija sasvim drugačiji fokus. Naglasak sada biva stavljen na predivno samoodricanje Hrista i otkrivanje Očevog karaktera u Hristu. Žrtveni oltar (ili udaranje o Stenu) biva zamenjeno kadionim oltarom (i razgovor sa Stenom) – a prolivanje krvi na Golgoti dovodi se u vezu sa krvlju prolivenom u Getsimaniji gde je Isus već obavio posao koji Mu je Otac naložio da uradi!

Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim. Jovan 17:4.

Podigni pogled i živi, dragi grešniče. Bog ne posla Sina svojega na svet da ga osudi (Jovan 3:16, 17). U svetlu zlatnog oltara Bog je poslao Sina Svojega da otkrije Očev karakter i da na sebe uzme našu krivicu kako bismo mogli da poverujemo u Božije oprostjenje.

Naš voljeni Otac ne posla k nama Sina Svojega Jedinorodnoga da nam kaže: “Evo, ovo bih tebi učinio za tvoje grehe, ali sam rešio da zakoljem mog Sina umesto tebe u svojoj ljutnji”. Koji bi Otac to uradio svojoj deci? Preispitajte Krst iz perspektive zlatnog carstva i ugledaćete nešto tako dragoceno da ćete plakati od čiste radosti.

Izašavši iz bronzanog dvorišta svetilišta i ušavši u Svetinju od zlata i srebra videćeš Božiju pravdu u mnogo drugačijem svetlu od ljudske pravde. Ovako nam je rečeno:

Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje; i **neka se vrati** ka Gospodu, i smilovaću se na nj, i **k Bogu našem, jer prašta mnogo. Jer misli moje nisu vaše misli**, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli. Jer kako pada dažd ili sneg s neba i ne vraća se onamo, nego natapa zemlju i učini da rađa i da se zeleni, da daje seme da se seje i hleb da se jede, tako će biti reč moja kad izađe iz mojih usta: neće se vratiti k meni prazna, nego će učiniti šta mi je drago, i srećno će svršiti na šta je pošaljmem. **Jer ćete s veseljem izaći, i u miru ćete biti vođeni; gore i bregovi pevaće pred vama od radosti, i sva će drveta poljska pljeskati rukama.** Mesto trnja niknuće jela, mesto koprive niknuće mirta; **i to će biti Gospodu u slavu, za večan znak, koji neće nestati.** Isaija 55:7-13.

Moja je iskrena molitva da Hristov Krst uvidiš i nastaviš da posmatraš u širem i lepšem svetlu, očišćenog od bronzane pravde palog čoveka i palih anđela. Uđi u milo i slatko svetlo Očeve ljubavi, jer tu njegova očinska – „agape“ ljubav ima moć da ukloni svaki strah.

Sad slavim milost beskrajnu, što grešnog spasi me
Izgubljen lutah, nađen sam, slep nekad - vidim, gle!

Ta milost spasila me zla, i greha smrtnoga,
Za mene najlepši je dan kad Hrista upoznah.

Kroz mnoge patnje, nevolje, sam dosad prošao,
Al milost me je vodila i mir sam našao.

Znam, jednom ću u večnosti ja biti zauvek,
Jer u toj Božjoj milosti mi duša nađe lek.⁷

⁷ Prepev pesme „Amazing grace“, Žarko Đorđević, Pesme duhovne, MBM Plas, 2014.

9. Selah – hvalospev i molitva

Moj voljeni Spasitelju,

Došao si k meni, u tamu mog greha. Uverio si me u Očev oproštaj na meni shvatljiv i prihvatljiv način. Plačem nad agonijom koju si zbog toga morao da pretrpiš. Ispunjen Očevim saosećanjem, hrabro si prošao kroz mračnu noć ovog palog sveta da bi našao svoju nesrećnu izgubljenu ovčicu.

O, kako mi je srce sporo da shvati šta si zapravo učinio. Cela večnost neće biti dovoljna da mi otkrije dubinu tvoje ljubavi. Ona je nepresušni izvor iz koga ću večno da pijem i čijeg mi ukusa nikada neće biti dosta.

O dragoceno Jagnje, želim da budem Tvoj sledbenik, da svuda idem za Tobom. Kupio si me po tako visokoj ceni. Često se osećam nedostojan Tvoje ljubavi, no uprkos tome verujem Ti, znajući da me nikad nećeš ostaviti ili zaboraviti na mene. Hvala što mi šalješ Tvog dragocenog Duha, da me teši i blagosilja.

Voljeni moj Spasitelju, duboko čeznem za time da i oni sa kojima delim ovu poruku budu sa nama u Očevom carstvu. Tvoja ljubav ka njima i u mom je srcu i duboko čeznem da budu spaseni. Zahvaljujem što sam okusio od Tvoje ljubavi ka deci tvojoj i što smo sjedinjeni u želji da svet upozna pravo lice našeg Oca.

Daruj mi Tvog dragog Duha da ja Tebe mogu da proslavim kao što si Ti proslavio Oca za nas. Pokaži se prisutan telesno, kroz nas, kako bi još mnoga srca ljudi primila otkup, jer si nam poverio službu pomirenja.

Daj svakome koji čita ovo bistrinu uma, da uvidi pravu lepotu Krsta i da prestanemo da se bojimo da budemo razapeti sa tobom, jer svako koleno će se pokloniti pred tobom i svaki jezik priznaće da si Ti Gospod koji je na slavu našeg voljenog Oca.

U Tvoje neprocenjivo ime, Gospode Isuse

Amin

Zašto je bilo potrebno Raspeće i
ko ga je zahtevao?

Zašto je Krst bio neophodan za
naše spasenje?

Da li je Božiji gnev zadovoljen
smrću Njegovog Sina?

Kakva je Božija pravda i razlikuje li
se od našeg poimanja pravde?

Zašto je Isus sebe uporedio sa
bronzanom zmijom podignutom
u pustinji?

Šta nam Svetinja govori o Krstu?

fatheroflove-serbia.com